AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2009. szeptember 9.*

A T-369/06. sz. ügyben,

a **Holland Malt BV** (székhelye: Lieshout [Hollandia], képviselik kezdetben: O. Brouwer és D. Mes, később: O. Brouwer, A. Stoffer és P. Schepens ügyvédek)

felperesnek,

támogatja:

a **Holland Királyság** (képviselik: C. Wissels, M. de Grave, C. ten Dam és Y. de Vries, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: T. Scharf és A. Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a Hollandia által a Holland Malt BV-nek nyújtott állami támogatásról szóló, 2006. szeptember 26-i 2007/59/EK bizottsági határozat (HL L 32., 76. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: Czúcz O. elnök (előadó), I. Labucka és S. Soldevila Fragoso bírák,

hivatalvezető: C. Kantza tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. november 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, a Holland Malt BV a sört és alkoholmentes italokat előállító Bavaria NV sörfőzde, valamint a német és észak-holland gabonatermelők együttműködési keretét képező Agrifirm szövetkezet között létrejött alkalmi társaság. A felperes olyan szabadalmat szerzett, amely lehetővé teszi számára a HTST *(High Temperature, Short Time)* maláta, vagyis olyan malátafajta termelését és értékesítését, amely növeli a sör ízének, aromájának és gyöngyözésének stabilitását, valamint a sör eltarthatóságát.

2 A holland kormány úgy határozott, hogy a „*Regionale investeringsprojecten* 2000" címet viselő regionális beruházási program keretében 7 425 000 euró összegű beruházási támogatást nyújt a felperesnek, amely program hatályát utóbb kiterjesztették az EK-Szerződés I. mellékletében felsorolt mezőgazdasági termékek feldolgozásával és kereskedelmével foglalkozó ágazatokra.

3 A felperesnek nyújtott támogatás az Eemshavenben (Hollandia) létesítendő malátagyár felépítését szolgálja, és az olyan különböző műveletek egy és ugyanazon területre történő összpontosítására irányul, mint például a sörárpa tárolása és feldolgozása, valamint a maláta termelése és kereskedelme. A támogatás tényleges folyósítását felfüggesztették addig, amíg a Bizottság a támogatást jóvá nem hagyja. Ahhoz, hogy a támogatás kifizetésre kerüljön, a beruházást e projekt keretében 2005. július 1-je előtt meg kellett valósítani.

4 Az eemshaveni malátagyár tervezett termelési kapacitása évente 120 000 tonna. E malátagyár felépítését, valamint a lieshouti (Hollandia) és a wageningeni (Hollandia) termelési egységek bezárását követően a felperes évenkénti termelési kapacitása 2005-ben 205 000 tonna maláta kellett, hogy legyen, míg 2001-ben (Lieshoutban és Wageningenben) 150 000 tonna volt. Az építési munkák 2004 februárjában kezdődtek, a malátagyár pedig – a Bizottság által a megtámadott határozatban megfogalmazott állítás szerint – 2005-ben kezdte meg működését.

5 Az EK 88. cikk (3) bekezdésében, valamint a mezőgazdasági ágazat állami támogatásaira vonatkozó közösségi iránymutatás (HL 2000. C 28., 2. o.; a továbbiakban: iránymutatás) 4.2.6. pontjában foglaltaknak megfelelően Hollandia 2004. március 31-én kelt levelében bejelentette a támogatást a Bizottságnak. A Bizottság az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján 2005. május 5-én eljárást indított. Mivel az említett eljárás a holland kormány által meghatározott eredeti megvalósítási határidőnél tovább késleltette a támogatás kifizetését, a felperes kérte e határidő addig történő meghosszabbítását, amíg a Bizottság a támogatás tárgyában határozatot hoz.

6 A Bizottság 2006. szeptember 26-án elfogadta a Hollandia által a Holland Malt BV-nek nyújtott állami támogatásról szóló 2007/59/EK határozatot (HL L 32., 76. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat).

7 A Bizottság a megtámadott határozatban arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott intézkedés – amely a felperes által előállított termékek minőségének javítását, valamint a felperes termelési kapacitásának növelését szolgáló beruházásra vonatkozott – az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást képezett. Ezt követően megvizsgálta, hogy az említett intézkedés mindazonáltal összeegyeztethetőnek nyilvánítható-e a közös piaccal az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján.

8 Ezzel összefüggésben a Bizottság megállapította, hogy nem létezett önálló piac a HTST maláta vagy a prémium maláta tekintetében. Ezt követően az iránymutatás 4.2.5. pontjára hivatkozott, mely szerint „nem nyújtható támogatás [a mezőgazdasági termékek feldolgozási ágazataihoz kapcsolódó beruházásokra], amennyiben nincs elegendő bizonyíték arra, hogy az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak

a piacon". Ezzel kapcsolatban megállapította, hogy a maláta világpiacán és közösségi piacán túlkapacitás áll fenn, és nem nyert bizonyítást, hogy a piacon rendes értékesítési lehetőségek lennének.

9 A Bizottság a megtámadott határozat 1. cikkében alapvetően a fenti indokok alapján megállapította, hogy a vitatott támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal. A megtámadott határozat 2. cikke értelmében a Holland Királyság köteles visszavonni az állami támogatást. A megtámadott határozat 3. cikke azt a kötelezettséget írja elő a Holland Királysággal szemben, hogy a kedvezményezettel téríttesse vissza a jogellenesen rendelkezésére bocsátott támogatást.

Az eljárás és a felek kérelmei

10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. december 7-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. április 6-án benyújtott beadványban a Holland Királyság kérte, hogy a felperes támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. Az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke 2007. június 12-i végzésével megengedte e beavatkozást.

12 A Holland Királyság a beavatkozási beadványát, a többi fél pedig az arra vonatkozó észrevételeit az előírt határidőn belül benyújtotta.

13 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát. Az Elsőfokú Bíróság a 2008. november 12-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait.

14 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– részben vagy egészben semmisítse meg a megtámadott határozat 1., 2., 3. és 4. cikkét;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

15 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

16 A Holland Királyság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

17 A felperes a keresetének alátámasztása érdekében négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul. A második jogalap az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának megsértésén alapul. A harmadik és negyedik jogalap a gondos ügyintézés elvének megsértésén, illetve az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésén alapul.

18 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított első jogalapot, valamint a negyedik jogalapnak a vitatott intézkedés állami támogatásnak minősítése kapcsán az indokolás elégtelenségére alapított első részét együtt kell vizsgálni.

1. *Az első, az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról, valamint a negyedik jogalapnak a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak minősítése kapcsán az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első részéről*

A felek érvei

19 A felperes először is úgy véli, hogy a Bizottság megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését és az indokolási kötelezettséget, mivel nem bizonyította, hogy a vitatott intézkedés az e rendelkezés értelmében vett támogatást képez.

20 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság annak bizonyítása érdekében, hogy valamely állami intézkedés olyan támogatást képez, amely torzíthatja a versenyt és érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet, köteles elvégezni a szóban forgó piac helyzetének, a kedvezményezett és versenytársai e piacon fennálló részesedésének, valamint a tagállamok közötti kereskedelem feltételeinek pontos elemzését, továbbá meg kell jelölnie, hogy az intézkedés a tagállamok közötti kereskedelem kapcsán milyen előnyöket biztosít. Ezzel összefüggésben a felperes utal a Bíróság 296/82. és 318/82. sz., Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság egyesített ügyekben 1985. március 13-án hozott ítéletére (EBHT 1985., 809. o.), a C-329/93., C-62/95. és C-63/95. sz., Németország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. október 24-én hozott ítéletére (EBHT 1996., I-5151. o.), valamint a C-15/98. és C-105/99. sz., Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. október 19-én hozott ítéletére (EBHT 2000., I-8855. o.).

21 A Bizottságnak azt kell bizonyítania, hogy az intézkedés tényleges, nem pedig teljes egészében elméleti hatással van a tagállamok közötti kereskedelem feltételeire. Ezenkívül – a Bíróság 248/84. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1987. október 14-én hozott ítéletének (EBHT 1987., 4013. o.) 18. pontja alapján – meg kell győződnie arról, hogy a szóban forgó intézkedés „érzékelhető előnyt [biztosít-e] a kedvezményezetteknek a versenytársaikhoz képest, és alapvetően az olyan vállalkozásoknak [kedvezhet-e], amelyek részt vesznek a tagállamok közötti kereskedelemben”.

22 A felperes a fenti 20. pontban hivatkozott Németország és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre hivatkozva azt állítja, hogy mivel a megtámadott határozat nem mutatja be a felperes Közösségen kívüli exporttevékenységére vonatkozó adatokat, valamint a Közösségen belüli rendeltetési helyekre irányuló üzleti forgalmát, e határozat indokolása még kevésbé részletes, mint az említett ítélettel az indokolás elégtelensége miatt megsemmisített vitatott határozat indokolása.

23 Másodszor, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amennyiben nem vette figyelembe az önálló piac fennállását a prémium maláta tekintetében. A felperes az általa előállított malátatermék újító jellege folytán önálló piaci szegmensen, vagyis a prémium maláta piacán működött, amelyen nem állt versenyben a hagyományos közösségi malátatermelőkkel. Következésképpen a vitatott intézkedés nem torzíthatja a versenyt a standard maláta azon termelői között, akik részt vesznek a tagállamok közötti malátakereskedelemben.

24 Harmadszor, a felperes szerint a Bizottság tévesen határozta meg a releváns időszakot, és tévesen állapította meg, hogy a maláta piaca hanyatlóban van. E hibák alapján arra a téves következtetésre jutott, hogy fennállhat annak kockázata, hogy a vitatott intézkedés előnyben részesít valamely társaságot a verseny által jellemzett piacon, ezáltal pedig torzítja a versenyt.

25 A felperes azt is előadja, hogy a Bizottság tévesen hivatkozik a maláta piacának 2004-ben fennálló helyzetére annak bizonyítása érdekében, hogy e piac hanyatlóban volt. A felperes szerint a 2003/2004., valamint a 2004/2005. év szerinti időszakban fennállt kereskedelmi feltételeknek nincs jelentőségük, mivel a Holland Királyság ebben az időszakban még csak tervezte, hogy támogatást nyújtson egy olyan termelési egység vonatkozásában, amely egyébként még nem is működött. Ezért bármely versenyelőny, valamint a versenyre és a Közösségen belüli kereskedelem feltételeire gyakorolt bármely hatás csak abban az időpontban nyilvánult meg, amikor a Holland Királyság odaítélte a támogatást a felperesnek.

26 A felperes úgy véli, hogy a Bizottságnak a támogatás versenyre és kereskedelmi feltételekre gyakorolt hatása mérlegeléséhez vagy azokat az éveket kellett volna figyelembe vennie, amelyek során a támogatást kifizették, vagy pedig azt az évet, amelynek során az eemshaveni üzem teljes mértékben működőképessé vált, és az ott előállított termékeket forgalomba hozták, vagyis a 2006. évet és az azt követő időszakot.

27 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy mivel az eemshaveni új üzem termelését majdnem teljes egészében arra szánták, hogy azt harmadik országokba exportálják, a támogatás nincs jelentős hatással a tagállamok közötti kereskedelemre. A felperes arra hivatkozik, hogy a 2003. évi üzleti tervében a 2005. évre a Közösségen belülre tervezett értékesítések mennyisége 71 540 tonna, míg a 2003. évben a Közösségen belülre teljesített értékesítések mennyisége hozzávetőleg 50 000 tonna volt. Ez kizárólag azt jelenti, hogy a felperes ebben az időszakban a Közösségen belülre irányuló értékesítési mennyiség hozzávetőleg 20 000 tonnával történő növelését irányozta elő, mindezt pedig a társaság egészére vonatkozóan, azt követően, hogy az eemshaveni üzem megkezdi működését.

28 Ezenkívül a Közösségen belülre tervezett értékesítések a lieshouti termelési egységből kiinduló értékesítéseket foglalják magukban, amely termelési egység a Bizottság által végzett mérlegelés szempontjából nem releváns. Az eemshaveni üzemből származó értékesítések ugyanígy ezen üzem termelési kapacitásának kihasználását érintik, amely a Lieshoutban megszüntetett termelési kapacitás helyébe lép.

29 A Holland Királyság támogatja a felperes által a malátapiac azon önálló szegmensének fennállására vonatkozóan előterjesztett érveket, amelyen belül a felperes nincs versenyben a hagyományos közösségi malátatermelőkkel.

30 A Bizottság azt állítja, hogy az első jogalap elfogadhatatlan amiatt, hogy azon bizonytalan utalástól eltekintve, mely szerint a támogatás nem volt érzékelhető hatással a kereskedelemre, sem pedig jelentős hatással a versenyre, az e jogalap alapjául szolgáló jogi és ténybeli körülmények nem derülnek ki egyértelműen az előterjesztett érvekből. A Bizottság összességében a felperes érveinek megalapozottságát is vitatja.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Az első jogalap elfogadhatóságáról

31 Elöljáróban, a Bizottság által az első jogalap elfogadhatóságát illetően megfogalmazott kétségekkel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése alapján, amely az említett alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróságra is alkalmazandó, valamint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja alapján a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ennek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és az Elsőfokú Bíróság számára a keresetről való

határozathozatalt, adott esetben további információk nélkül is. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, ha összefoglaló jelleggel is, de összefüggő és érthető módon (az Elsőfokú Bíróság T-85/92. sz., De Hoe kontra Bizottság ügyben 1993. április 28-án hozott végzésének [EBHT 1993., II-523. o.] 20. pontja).

32 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy egyrészt, a Bizottság az ellenkérelmében részletesen kifejtette az álláspontját a felperes első jogalapjával kapcsolatban, másrészt pedig a felperesnek joga volt ahhoz, hogy a válaszban kifejtse e jogalapot, és megtegye a szükséges pontosításokat (lásd ebben az értelemben a Bíróság 74/74. sz., CNTA kontra Bizottság ügyben 1975. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1975., 533. o.] 4. pontját), a felperes pedig éppen ezt tette, amennyiben olyan ténybeli állításokkal és a Bizottság által végzett mérlegelésre vonatkozó kifogásokkal támasztotta alá e jogalapot, amelyek már a keresetlevélben, a második jogalap kapcsán is szerepeltek.

33 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság által az első jogalappal kapcsolatban felhozott sérelmek nem akadályozhatják meg a Bizottságot abban, hogy hatékonyan meg tudja védeni érdekeit, sem pedig az Elsőfokú Bíróságot nem gátolhatják abban, hogy felülvizsgálati jogkörét gyakorolja. Mivel tehát az első jogalap elfogadható, meg kell vizsgálni annak megalapozottságát.

Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértéséről

34 A felperes – olyan érvelés útján, amely átfedésben van a negyedik jogalap első része keretében előterjesztett érveléssel – azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem bizonyította, hogy a vitatott intézkedés állami támogatást képez, ezzel kapcsolatban pedig mérlegelési hibákat követett el.

35 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy valamely intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősüljön, négy feltételnek kell teljesülnie. Először is a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell

történnie, másodszor e beavatkozásnak előnyt kell biztosítania a kedvezményezettje számára, harmadszor alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet, negyedszer pedig torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (a Bíróság C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7747. o.] 75. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-442/03. sz., SIC kontra Bizottság ügyben 2008. június 26-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1161. o.] 44. pontja).

36 A jelen esetben a felperes nem vitatja, hogy az első két feltétel teljesül. Ugyanakkor azt állítja, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a vitatott intézkedés érinti a tagállamok közötti kereskedelmet és torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget.

37 E két feltétel értékelése keretében a Bizottságnak nem azt kell bizonyítania, hogy a támogatásoknak valóban hatásuk van a tagállamok közötti kereskedelemre, és ténylegesen torzítják a versenyt, hanem csak azt kell megvizsgálnia, hogy e támogatások képesek-e hatást gyakorolni a kereskedelemre és torzítani a versenyt (a Bíróság C-372/97. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3679. o.] 44. pontja, valamint a C-66/02. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10901. o.] 111. pontja).

38 A jelen esetben a Bizottság a megtámadott határozat (35)–(38) preambulumbekezdésében a tagállamok közötti kereskedelem érintettségével és a verseny torzításának lehetőségével kapcsolatban a következő indokolást fejtette ki:

„(35) Az intézkedés egy közvetlenül végrehajtott beruházási támogatásból áll […]

(36) […] a vállalkozás versenyhelyzete, az állami támogatásból kifolyó javulása bizonyíték arra, hogy a hasonló támogatást nem élvező vállalkozásokkal szembeni versenyt megzavarták [helyesen: az állami támogatás kedvezményezettjének minősülő vállalkozás helyzetének a versenytársaihoz képest

történő megerősödése általában bizonyítja a verseny torzulását azon vállalkozások hátrányára, amelyek nem részesültek a vizsgált támogatásból].

(37) Az intézkedés kedvezőtlenül hat a tagállamok közötti kereskedelemre, amennyiben nehezíti a többi tagállamból történő importot, vagy megkönnyíti a többi tagállamba történő kivitelt. Ebben ügydöntő, hogy a közösségen belüli kereskedelem a vitatott intézkedés miatt máshogyan alakul-e vagy alakulhat-e.

(38) A jelen intézkedés által érintett termékkel (maláta) jelentős mértékben kereskednek a Közösségen belül. 2004-ben [az Európai Unió 25 tagállama között] körülbelül 1,3 millió tonna malátával kereskedtek. Ez a 2004. évi egész közösségi malátatermelés körülbelül 15%-át tette ki. Ezért az ágazat konkurenciának van kitéve [helyesen: Ezért a maláta ágazatában verseny érvényesül] […]"

39 Először is a felperes azon érvét kell megvizsgálni, mely szerint az eemshaveni malátagyárban előállított HTST maláta újító jellege folytán a felperes önálló piaci szegmensen, vagyis a prémium maláta piacán működött, amelyen nem állt versenyben a hagyományos közösségi malátatermelőkkel.

40 A Bizottság a felperes és a Holland Királyság által a közigazgatási eljárás során ezzel kapcsolatban előterjesztett érvekre válaszolva a megtámadott határozat (78)–(89) preambulumbekezdésében megvizsgálta azt a kérdést, hogy a prémium malátának önálló piaca van-e. A Bizottság a malátagyártók több országos szövetsége (a finn, az egyesült királysági, a francia és a dán szövetség) által előterjesztett észrevételekre támaszkodva – amely szövetségek úgy vélték, hogy a prémium maláta vonatkozásában nem áll fenn önálló piac (a megtámadott határozat (18), (19), (21) és (22) preambulumbekezdése) – megállapította, hogy a maláta inkább olyan általános termék, amelynek jellemzői kismértékben térnek el egymástól, és amelyre a sörfőzdék által meghatározott minőségi követelmények vonatkoznak (a megtámadott határozat (81) preambulumbekezdése). A Bizottság azt állította, hogy a közigazgatási eljárás során rendelkezésére bocsátott valamennyi termelési statisztika (Eurostat [az Európai Közösségek Statisztikai Hivatala], Euromalt, Nemzetközi Gabonatanács) csak általában

véve a maláta piacára vonatkozott. Előadta, hogy a Holland Királyság és a felperes maguk sem közöltek a fennálló termelési kapacitással összefüggő olyan adatokat, amelyek általában véve a prémium malátára, különösen pedig annak termelésére vonatkoznának (a megtámadott határozat (87) preambulumbekezdése).

41 Nem vitatott, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban sem a felperes, sem pedig a Holland Királyság nem szolgáltattak olyan külön statisztikai adatokat, amelyek kifejezetten a prémium maláta termelésére vagy forgalmazására vonatkoztak volna. Ezenkívül csak általában véve a malátára vonatkozó adatokra hivatkoztak, anélkül hogy különbséget tettek volna a „standard maláta" és a felperes által előállított HTST maláta mint „prémium maláta" között.

42 A felperes arra szorítkozott, hogy a Frontier Economics tanácsadó iroda által 2005 októberében készített, „Holland Malt" című jelentésre (a továbbiakban: a Frontier Economics jelentése) hivatkozzék, amely a felperes szerint „megerősítette, hogy amennyiben a HTST értékesítései felvált[ották] a standard maláta fennálló értékesítéseit, mindez a piacon belüli természetes újító folyamat részét [képezte], amelynek a bekövetkezése mindenképp várható [volt]". Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a Frontier Economics jelenése – amelyet egyébként a felek által a tárgyaláson előadott információk szerint a felperes rendelt meg – a következő megjegyzést is tartalmazza: „arra számítunk, hogy az Eemshavenben termelt […] HTST maláta – legalábbis részben – felváltja a standard maláta más termelők általi […] értékesítéseit, ideértve azon termelőket is, amelyek túlkapacitásokkal rendelkeznek".

43 Meg kell állapítani, hogy ezekkel az állításokkal a felperes, valamint a Frontier Economics jelentése egyértelművé teszik, hogy a HTST maláta – amely a prémium maláta kategóriájába tartozik – helyettesítheti a standard malátát, ez pedig a Bizottság azon megállapítását erősíti meg, mely szerint a felperes által előállított HTST maláta versenyhelyzetben van a más termelők által előállított malátával.

44 Ezért meg kell állapítani, hogy a felperes által a prémium vagy HTST maláta önálló piacának fennállására vonatkozóan megfogalmazott állítások megalapozatlanok, a Bizottság pedig ezzel kapcsolatban nem követett el mérlegelési hibát.

45 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a vitatott intézkedés valóban hatással van a tagállamok közötti kereskedelem feltételeire, különösen pedig mérlegelési hibát követett el, amennyiben nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az eemshaveni új üzem termelését majdnem teljes egészében harmadik országokba fogják exportálni.

46 Ezzel kapcsolatban először is emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottságnak nem azt kell bizonyítania, hogy a támogatásoknak valóban hatása van a tagállamok közötti kereskedelemre, hanem csak azt kell megvizsgálnia, hogy e támogatások képesek-e ilyen hatást gyakorolni.

47 Másodszor, emlékeztetni kell arra is, hogy ha az állam által nyújtott támogatás valamely vállalkozás helyzetét megerősíti a Közösségen belüli kereskedelemben versenytársaival szemben, a támogatást olyannak kell tekinteni, mint amely érinti ezt a kereskedelmet (a Bíróság 730/79. sz., Philip Morris Holland kontra Bizottság ügyben 1980. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 2671. o.] 11. pontja; C-53/00. sz. Ferring-ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-9067. o.] 21. pontja, valamint a fenti 37. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet 52. pontja).

48 Márpedig, mivel a vitatott intézkedés olyan beruházási támogatás, amely a felperes korszerűsítésére és termelési kapacitásának növelésére irányul, szükségképpen megerősíti a felperes versenyhelyzetét a versenytársaihoz képest, akiknek az ilyen beruházásokat vagy saját forrásaikból kell finanszírozniuk, vagy le kell mondaniuk azokról. Másfelől a Frontier Economics jelentésében foglalt azon állítás (lásd a fenti 42. pontot), mely szerint az eemshaveni üzemben előállított maláta vélhetően felváltja a más európai termelők értékesítéseit, kifejezetten arra utal, hogy a közösségi vállalkozások a felperes versenytársai között szerepelnek.

49 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes maga is elismeri, hogy részt vesz a közösségi kereskedelemben. Így a közigazgatási eljárás során előadta, hogy 2005-ben 71 540 tonna malátát szándékozott Európában értékesíteni, az értékesítéseinek 42%-át pedig a Közösségen belüli kereskedelemben bonyolította le. Másfelől nem lehet helyt

adni annak az érvnek, mely szerint ezzel összefüggésben csak az eemshaveni üzemet lehet figyelembe venni, mivel a fenti 47. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a kedvezményezett vállalkozás helyzetének megerősödését kell vizsgálni, nem pedig e vállalkozás egyes termelési egységeinek helyzetét.

50 Mindazonáltal a felperes azzal, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott beadványaiban többször úgy nyilatkozott, hogy az eemshaveni új üzem „majdnem teljes egészében" harmadik országokba irányítja a termelését, közvetve elismerte, hogy az említett termelés egy részét a Közösségben értékesítették. Márpedig a tagállamok közötti kereskedelemben lebonyolított értékesítések abszolút mennyiségének csekély mértéke, illetve az említett értékesítéseknek a vállalkozás teljes termeléséhez képest korlátozott aránya a kereskedelem érintettségének vizsgálata szempontjából irreleváns, mivel az ítélkezési gyakorlat szerint nem létezik olyan küszöb- vagy százalékos érték, amely alatt a tagállamok közötti kereskedelem érintettségét nem lehet megállapítani (a Bíróság C-172/03. sz. Heiser-ügyben 2005. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-1627. o.] 32. pontja).

51 Mindemellett emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság nem volt köteles bizonyítani, hogy a felperes ténylegesen exportált malátát más tagállamokba, mivel az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan vállalkozás megerősítése, amely addig nem vett részt a Közösségen belüli kereskedelemben, olyan helyzetbe hozhatja azt, hogy más tagállam piacára be tud lépni, vagyis az ilyen megerősödést eredményező intézkedés érintheti e kereskedelmet (lásd ebben az értelemben a fenti 37. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítélet 117. pontját).

52 Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság által említett körülmények (lásd a fenti 38. pontot), vagyis a felperes helyzetének a versenytársaihoz képest történő megerősödése, valamint az a tény, hogy jelentős mennyiségű maláta képezte a tagállamok közötti kereskedelem tárgyát, elegendők annak bizonyításához, hogy a vitatott intézkedés érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet, vagyis a felperes által ezzel kapcsolatban előterjesztett érvek minden alapot nélkülöznek.

53 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a vitatott intézkedés torzítja a versenyt. Különösen, a Bizottság tévesen határozta meg a vizsgálata szempontjából releváns időszakot, és tévesen állapította meg, hogy a szóban forgó piac hanyatlóban van. E hibák alapján tévesen úgy ítélte meg, hogy a vitatott intézkedés torzítja a versenyt.

54 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az olyan támogatások, amelyek a vállalkozás által rendes tevékenysége vagy mindennapos üzletvezetése keretében általában viselendő költségeinek könnyítésére irányulnak, főszabály szerint torzítják a verseny feltételeit (az Elsőfokú Bíróság T-459/93. sz., Siemens kontra Bizottság ügyben 1995. június 8-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1675. o.] 48. és 77. pontja; T-214/95. sz., Vlaams Gewest kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-717. o.] 43. pontja és T-217/02. sz., Ter Lembeek kontra Bizottság ügyben 2006. november 23-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4483. o.] 177. pontja).

55 A Bíróság azt is megállapította, hogy az olyan támogatás, amely a kedvezményezett termelőlétesítményeinek átalakításához kapcsolódó költségeket csökkenti, versenyelőnyt biztosít a kedvezményezett számára azon gyártókhoz képest, amelyek a létesítményeik kapacitásának hasonló átalakítását a saját költségükön végezték el vagy szándékoznak elvégezni (lásd ebben az értelemben a fenti 47. pontban hivatkozott Philip Morris Holland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 11. pontját). Az ítélkezési gyakorlatból tehát egyértelműen kiderül, hogy nem csupán a vállalkozás rendes tevékenysége vagy mindennapos üzletvezetése keretében általában viselendő költségek állami forrásokból történő könnyítése torzíthatja *ipso facto* a versenyt, hanem az olyan támogatás is, amely a kedvezményezettet részben vagy egészben a beruházási költségek alól mentesíti.

56 Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat (35) és (36) preambulumbekezdésében (amelyeket a fenti 38. pont idéz) hivatkozott körülmények, vagyis az a tény, hogy a vitatott intézkedés beruházás támogatására irányul, valamint a kedvezményezett helyzetét megerősíti a versenytársaihoz képest, szükségképpen magukban foglalják, hogy a vitatott intézkedés torzíthatja a versenyt. Ebből következik, hogy a felperes által hivatkozott, azon releváns időszakra vonatkozó érvek, amelyet annak vizsgálata során kell figyelembe venni, hogy hanyatlóban volt-e a piac, semmilyen módon nem befolyásolják a verseny jelen esetben fennálló torzításának mérlegelését, mivel nem vonják kétségbe azt a tényt, hogy a támogatás megerősíti a felperes helyzetét a versenytársaihoz képest, vagyis ezeket az érveket – mint hatástalanokat – el kell utasítani.

57 Az eddigiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a vitatott határozat érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet és torzíthatja a versenyt, ennek következtében pedig az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást képez, vagyis a felperes által az említett rendelkezés megsértésére vonatkozóan előterjesztett valamennyi érvet el kell utasítani.

A megtámadott határozatnak a tagállamok közötti kereskedelem és a verseny érintettségére vonatkozó indokolásáról

58 Az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettséggel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség terjedelme a szóban forgó jogi aktus természetétől és az aktus elfogadásának hátterében álló összefüggésektől függ (az Elsőfokú Bíróság T-266/94. sz., Skibsværftsforeningen és társai kontra Bizottság ügyben 1996. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1399. o.] 230. pontja, valamint T-228/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 278. pontja). Az aktus indokolásából egyértelműen ki kell tűnnie az azt kibocsátó intézmény érvelésének, oly módon, hogy lehetővé tegye az érdekeltek számára, hogy megértsék annak alapját, valamint a bíróság számára, hogy felülvizsgálja annak megalapozottságát; nem kell azonban közelebbről megjelölnie valamennyi releváns jogi és ténybeli elemet, mivel azt a kérdést, hogy az aktus indokolása eleget tesz-e az EK 253. cikknek, az aktus megfogalmazása, valamint jogi és ténybeli háttere alapján kell megítélni (a Bíróság 2/56. sz., Geitling kontra Főhatóság ügyben 1957. március 20-án hozott ítélete [EBHT 1957., 9. o., 37. o.], valamint C-42/01. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6079. o.] 66. pontja).

59 Ami közelebbről az állami támogatásokkal kapcsolatos határozatokat illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint jóllehet bizonyos esetekben már a támogatás nyújtásának körülményeiből kitűnhet, hogy a támogatás érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet és torzíthatja a versenyt, vagy azzal fenyegethet, a Bizottság köteles ezeket a körülményeket legalább a határozatának indokolásában megemlíteni (a fenti 20. pontban hivatkozott Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 24. pontja; a fenti 20. pontban hivatkozott Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 66. pontja, valamint a fenti 58. pontban hivatkozott Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land-Nordrhein Westfalen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 292. pontja).

60 A jelen esetben a Bizottság összefüggő módon kifejtette a releváns körülményeket, amelyek – mint azt az Elsőfokú Bíróság a fenti 52. és 56. pontban megállapította – elegendők annak bizonyításához, hogy a vitatott intézkedés érinthette a tagállamok közötti kereskedelmet és torzíthatta a versenyt.

61 Nincs alapja a felperes azon állításának, mely szerint az általa hivatkozott ítélkezési gyakorlat (lásd a fenti 20–22. pontot) megköveteli, hogy a Bizottság ezzel kapcsolatban alaposabb vizsgálatot végezzen.

62 Ami a fenti 20. pontban hivatkozott Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabrik kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 24. pontját illeti, a Bíróság abban megjegyezte, hogy a vitatott határozat a legcsekélyebb mértékben sem utal az érintett piac helyzetére, a kedvezményezettnek az e piacon fennálló részesedésére, valamint a vállalkozás kereskedelmi forgalmára és az általa végrehajtott kivitelekre. A Bíróság ezáltal megjelölte azokat a körülményeket, amelyek a szóban forgó ítélet alapjául szolgáló ügyben relevánsnak bizonyulhattak a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének mérlegelése szempontjából, hangsúlyozva, hogy a Bizottság e körülmények közül egyet sem vizsgált. Az említett ítéletből ugyanakkor semmiképp nem következik, hogy a Bizottság minden egyes ügyben köteles lenne e körülmények mindegyikét mérlegelni.

63 Hasonlóképp, az Elsőfokú Bíróság ezzel kapcsolatban már megállapította, hogy elegendő, ha a Bizottság azt bizonyítja, hogy a vizsgált támogatások érinthetik a tagállamok közötti kereskedelmet, és a verseny torzításával fenyegetnek, anélkül hogy körül kellene határolnia a szóban forgó piacot, és vizsgálnia kellene annak szerkezetét, valamint az abból eredő versenyviszonyokat (lásd ebben az értelemben a fenti 47. pontban hivatkozott Philip Morris Holland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 9–12. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-298/97., T-312/97., T-313/97., T-315/97., T-600/97–T-607/97, T-1/98., T-3/98–T-6/98. és T-23/98. sz., Alzetta és társai egyesített ügyekben 2000. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2319. o.] 95. pontját).

64 Ami a fenti 20. pontban hivatkozott Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet illeti, ezen ítélet 69. pontjából egyértelműen következik, hogy az 1997-ben meghozott és a szardíniai (Olaszország) hajózási ágazatra vonatkozó vitatott határozat megsemmisítésének az volt az indoka, hogy a Bizottság elmulasztotta megmagyarázni, hogy a szardíniai hajótulajdonosokat előnyben részesítő támogatási

program a szóban forgó ágazatban milyen okból érinthette volna a tagállamok közötti kereskedelmet, figyelembe véve többek között azt a tényt, hogy a kabotázs közösségi szintű liberalizálására csak az említett határozat elfogadása után két évvel került sor. A megsemmisítésnek ez az indoka tehát, amely kifejezetten az említett ügyre jellemző, nem befolyásolhatja a mérlegelést a megtámadott határozat esetében, amely olyan ágazatot érint, ahol alkalmazni kell az áruk szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseket.

65 A felperes a fenti 20. pontban hivatkozott Németország és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet sem hozhatja fel az érvelésének alátámasztása érdekében. Először is, az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy olyan bankgaranciára vonatkozott, amely a kedvezményezett vállalkozás számára egy másik vállalkozás tőkéje nagy részének megszerzését volt hivatott lehetővé tenni, ez pedig jelentős ténybeli különbségnek minősül a jelen ügyhöz képest. A jelen esetben ugyanis a vitatott intézkedés olyan beruházást képez, amely a kedvezményezett termelésének javítására és növelésére irányul, vagyis a Bizottság által a megtámadott határozatban kifejtendő releváns körülmények nem lehetnek azonosak a fenti 20. pontban hivatkozott Németország és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló körülményekkel. Továbbá jóllehet igaz, hogy ebben az ügyben a Bizottság ismertetett néhány adatot a megszerzett vállalkozásra vonatkozóan, a Bíróság az indokolás elégtelenségének megállapításához vezető mérlegelése keretében nagy jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a Bizottság az általa elvégzett vizsgálatot a megszerzett vállalkozásra korlátozta, a kedvezményezett helyzetére vonatkozóan pedig semmilyen mérlegelést nem végzett. Márpedig a jelen esetben a Bizottság vizsgálata teljes egészében a megszerzett vállalkozásra irányul.

66 Az eddigiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat a tagállamok közötti kereskedelem és a verseny érintettségét illetően megfelelő indokolást tartalmaz.

67 Következésképpen a felperes által hivatkozott első jogalapot és a negyedik jogalap első részét el kell utasítani.

2. *A második, az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított jogalapról, valamint a negyedik jogalapnak ezzel kapcsolatban az indokolás elégtelenségére alapított, második részéről*

68 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított második jogalapot, valamint a negyedik jogalapnak az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának alkalmazása kapcsán az indokolás elégtelenségére alapított második részét együtt kell vizsgálni.

69 A második jogalap négy részre osztható. Az első rész az iránymutatás téves értelmezésén és alkalmazásán alapul. A második rész egyrészt a vitatott intézkedés által biztosított előnyök, másrészt pedig az ezen intézkedés által a tagállamok közötti kereskedelem feltételeire gyakorolt hatások megfelelő mérlegelésének elmulasztására vonatkozik. A harmadik rész a támogatás által a maláta ágazat termelési kapacitására gyakorolt hatásokkal kapcsolatos mérlegelési hibán alapul. A negyedik rész azon események és fejlemények figyelembevételének elmulasztásán alapul, amelyek a támogatás nyújtásáról szóló határozat elfogadása és a megtámadott határozat elfogadása között következtek be.

70 A második jogalap első és harmadik részét együtt kell vizsgálni, mivel az első rész elemzése szükségessé teszi a fennálló és várt termelési kapacitásra, valamint arra a tényre vonatkozó kérdések mérlegelését is, hogy a vitatott intézkedés a felperes termelési kapacitásának növelésére irányul.

A második jogalapnak az iránymutatás téves értelmezésére és alkalmazására, valamint a túlkapacitással kapcsolatos mérlegelési hibára alapított, első és harmadik részéről

A felek érvei

71 A felperes azt állítja, hogy a beruházás és a szóban forgó termékek típusa egyértelműen arra utal, hogy a felperes termékeinek az iránymutatás 4.2.5. pontja értelmében rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon. Ez alatt elsősorban a Közösségen kívüli feltörekvő piacokon fennálló értékesítési lehetőségeket kell érteni, vagyis a beruházás által a Közösségen belüli malátapiacon a termelési kapacitás vonatkozásában kifejtett hatás semleges, vagy legalábbis jelentéktelen.

72 Az érintett termékekkel kapcsolatban a felperes előadja, hogy a szóban forgó malátagyár csak HTST malátát, vagyis újító kategóriába tartozó malátát fog termelni. A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg azt az átfogóbb kérdést, hogy a prémium maláta piacán rendes értékesítési lehetőségek állnak-e fenn.

73 A beruházás típusával kapcsolatban a felperes arra hivatkozik, hogy a beruházás lehetővé tette számára a malátatermelő-létesítményeinek korszerűsítését, valamint a termelési kapacitásainak a hatékonyság szempontjából kedvezőtlen szárazföld belsejében fekvő területekről tenger melletti és sörárpához könnyű hozzáférést biztosító területekre történő áttelepítését. A felperes azt állítja, hogy az eemshaveni új termelési kapacitások ezáltal lehetővé teszik az értékesítések jelentős részének az export felé irányítását és a sörgyártással foglalkozó társaságok által a maláta nagy mennyiségben történő szolgáltatása iránt támasztott növekvő kereslet kielégítését, ami azt erősíti meg, hogy a felperes termékeinek rendes értékesítési lehetőségei vannak és lesznek a piacon.

74 A maláta közösségi piacán fennálló és várt termelési kapacitás mérlegelésével kapcsolatban a felperes lényegében úgy véli, hogy a Bizottság tévesen tiltotta meg

a szóban forgó támogatást, miközben nyilvánvaló volt, hogy a maláta világpiacán és közösségi piacán fennálló túlkapacitás nem szerkezeti jellegű, és a közeljövőben megszűnik.

75 Ezzel kapcsolatban a felperes azt állítja, hogy a közösségi malátaágazat jellemzője, hogy a tengertől távol elhelyezkedő, nem kellően hatékony malátakészítő üzemekből egyre inkább olyan korszerű malátakészítő üzemekbe helyezik át a termelési kapacitást, amelyek kikötőkben vagy jelentős hajózási útvonalak mentén helyezkednek el, és amelyek könnyű hozzáférést biztosítanak a sörárpához. A felperes az RM International tanácsadó iroda által 2005. április 22-én készített, a malátapiacról szóló jelentésre (a továbbiakban: az RM International jelentése), valamint H. M. G. különböző jelentéseire támaszkodva azt állítja, hogy először is, ez a korszerűsítési folyamat olyan termelési kapacitásokhoz vezetett, amelyek sokkal inkább a harmadik országok piacára szánt malátaexportra, mint a tagállamok közötti kereskedelem céljaira irányulnak, továbbá világosabb különbségtételt eredményezett a kikötőktől távol található és termelésüket a Közösségen belüli nemzeti piacokra szállító malátagyárak, valamint a korszerűsített és termelésüket a Közösségen kívüli feltörekvő exportpiacokra szállító malátagyárak között. Másodszor, ezt a folyamatot megerősíti az a tendencia, mely szerint a malátatermelőknek a maláta nagy mennyiségben történő szolgáltatására irányuló, a sörgyártással foglalkozó társaságok által támasztott növekvő kereslettel kell számolniuk, ennek a keresletnek pedig csak a korszerű, kikötőkben elhelyezkedő malátaüzemek tudnak megfelelni. Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy ez a folyamat sokkal inkább olyan egységek létrehozatalához vezet, amelyek könnyű hozzáférést biztosítanak a sörárpához, mint olyan egységek létrehozatalához, ahol a könnyű hozzáférés nem biztosított, ennek pedig az a hatása, hogy az olyan malátagyárakban, amelyeknek nincs megfelelő hozzáférése a sörárpához, meg kell szüntetni a termelési kapacitást, és azt a sörárpa forrásaihoz közeli, korszerűsített termelési kapacitással kell felváltani.

76 Ezzel kapcsolatban a felperes mindenekelőtt úgy véli, hogy semmi nem támasztja alá a Bizottság azon következtetését, mely szerint a szóban forgó beruházás kedvezőtlen hatással lehet a maláta termelési kapacitására és a Közösségen belüli kereskedelem feltételeire. A felperes arra hivatkozik, hogy az eemshaveni termelési kapacitásnak az a része, amely európai rendeltetési helyekre irányul, a Lieshoutban és Wageningenben bezárt szárazföldi létesítmények termelési kapacitását váltja fel. Azt állítja, hogy az eemshaveni többletkapacitás mértéke 55 000 tonna.

77 Ezen érv alátámasztása érdekében a felperes „A HM értékesítéseinek a Deloitte általi áttekintése” című, 2006. december 6-án kelt dokumentumban foglalt értékesítési táblázatra hivatkozik, mely szerint az eemshaveni malátaüzem 2006. évi termelése

majdnem 112 220 tonna lesz, amelyből 79 449 tonnát a Közösségen kívüli rendeltetési helyekre, 32 767 tonnát pedig a Közösségen belüli rendeltetési helyekre fognak szállítani, ebből pedig kiderül, hogy az eemshaveni üzem többletkapacitása majdnem teljes egészében a Közösségen kívülre irányul.

78 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság nem dinamikus megközelítést alkalmazott, és a támogatás hatását nem a piac fejlődésére, általában véve pedig nem a piac ciklikus jellegére tekintettel mérlegelte. A felperes megjegyzi, hogy ez az előretekintő megközelítés az iránymutatás 4.2.5. pontjából is következik, amely akként rendelkezik, hogy a Bizottságnak vizsgálnia kell, hogy a malátapiacon meglévő és várt termelési kapacitásra tekintettel rendes értékesítési lehetőségek állhatnak-e fenn. A felperes hivatkozik az Elsőfokú Bíróság T-380/94. sz., AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ügyben 1996. december 12-én hozott ítéletére (EBHT 1996., II-2169. o.), amelyben az Elsőfokú Bíróság megerősítette a Bizottság által alkalmazott azon dinamikus mérlegelési módot, amely a várható dinamikus tendenciákat még azon időpontot követően is figyelembe vette, hogy az új textiltermelési kapacitást bevezették a piacra.

79 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság jelen esetben nem végzett ilyen mérlegelést, mivel nem vette figyelembe a malátapiacra vonatkozó jelentéseket, nevezetesen pedig az RM International jelentését, amelyek megállapították, hogy a Közösségen belüli malátapiacon 2005-ben és 2006-ban jelentős szerkezeti változások mentek végbe, a kereslet pedig a sörtermelés, valamint a maláta iránti kereslet növekedésének kilátásai folytán rendkívül gyorsan meghaladja majd a kínálatot. A felperes szerint a Bizottságnak az eemshaveni üzem teljes termelési kapacitása elérésének időpontját követő időszakra, vagyis a 2006. évre és azon túlra kellett volna összpontosítania.

80 A felperes azt is kifogásolja, hogy a Bizottság nem vette figyelembe H. M. G. jelentéseit, különösen pedig a malátapiac helyzetéről szóló, 2006. július 13-i jelentést (a továbbiakban: 2006. júliusi G. jelentés), amelyben szerepel, hogy „a maláta iránti kínálat és kereslet egyensúlyával kapcsolatban megállapítható, hogy nincs már nagy túlkapacitás […; A] fennmaradó túlkapacitás az elfogadható határon belül marad”. A felperes azt is állítja, hogy azon megbeszélések során, amelyeket a Bizottsággal folytatott, H. M. G. felhívta a Bizottság figyelmét a 2006. év eleje és 2006 júliusa között

a piacon láthatóan bekövetkezett azon alapvető változásra, amelynek az lett a hatása, hogy a maláta kínálati és keresleti viszonyai sokkal kiegyensúlyozottabbak lettek.

81 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság tévesen mérlegelte a Közösségen kívüli exportpiacok növekedési kilátásait. A felperes szerint a Bizottság tévesen ítélte meg úgy, hogy a maláta iránt Délkelet-Ázsiában támasztott növekvő kereslet Ausztráliából kielégíthető, valamint hogy a dél-amerikai és afrikai feltörekvő malátapiacot el fogják látni az argentínai újabb létesítmények, valamint a Mercosur Venezuelára és „adott esetben" Dél-Amerika más államaira történő kiterjesztésével.

82 A felperes úgy véli, hogy a Közösségen kívüli feltörekvő piacokon fennálló értékesítési lehetőségeit további értékesítési lehetőségeknek kellene tekinteni. A felperes azt állítja, hogy még ha ezen értékesítési lehetőségekért részben versenyben is állna a közösségi malátatermelőkkel, a Bizottság által az iránymutatás alapján rendszerint meghozott határozatok azt mutatják, hogy ez nem képezheti alapját annak, hogy megtagadják a vitatott intézkedés közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítását.

83 A felperes a tevékenységei közösségi piacokra történő átirányításának a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdésében említett lehetőségével kapcsolatban azt állítja, hogy ennek bekövetkezésével ésszerűen nem kell számolni, mivel a felperes talált – és jelenleg is talál – értékesítési lehetőségeket a termékei számára a piacon, a Közösségen kívüli országok piacai növekedésének előnyeiből pedig folyamatosan részesül.

84 A felperes H. M. G. által 2006 novemberében készített, a malátaipar helyzetéről szóló jelentésre utal, mely szerint a maláta iránti világszintű kereslet 2007-ben teljes egészében ki fogja meríteni, sőt meg is fogja haladni a világszintű elméleti termelési kapacitást, vagyis a jövőben a malátahiány fogja jellemezni a piacot.

85 A felperes kétségbe vonja, hogy az exportengedélyek száma megbízható forrást képezne a Közösségnek a maláta világkereskedelmében való részesedésével kapcsolatos következtetések alátámasztásához. A felperes úgy véli, hogy a Közösségben kibocsátott exportengedélyek számának csökkenése a sörárpa Közösségen belüli átmeneti hiányával is összefügghet. Ezért e számadat nem ad megfelelő tájékoztatást a Közösség azon lehetőségéről, hogy növelje a részesedését a maláta világkereskedelmében. A felperes szerint a termelési kapacitásra vonatkozó számadatokat mindig a közösségi malátaágazatban bekövetkezett szerkezeti változásokra figyelemmel kell értelmezni és elemezni.

86 A felperes vitatja a Bizottság által a maláta piacán fennálló túlkapacitás meghatározása érdekében alkalmazott módszert, különösen pedig a 98%-os kihasználtságra történő utalást, amely a felperes szerint nem tükrözi megfelelően a Közösségen belüli termelési kapacitást. A Bizottság ugyanis nem vette figyelembe azt a tényt, hogy szinte egyik üzem sem termelt egész évben folyamatosan, mivel rendszeresen sor került karbantartási és javítási munkákra. A felperes – elismerve, hogy nem állnak rendelkezésére pontos adatok a gyártási kapacitás egészének kihasználását illetően – úgy véli, hogy a kihasználtsági arány minden bizonnyal 98% alatt volt.

87 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban azzal összefüggésben végzett mérlegelések, hogy a beruházás milyen hatással van a közösségi malátapiacon fennálló termelési kapacitásra, elsősorban olyan számadatokon alapulnak, amelyeket az Euromalt, vagyis azoknak a malátatermelőknek a szövetsége szolgáltatott, amelyek a felperesnek versenytársai, és ezáltal üzleti érdekük, hogy ellenezzék a felperes termelési kapacitásának korszerűsítését. A felperes azt állítja, hogy az Euromalt levelei nem részletezik, hogy a maláta termelési kapacitásával és a maláta iránti kereslettel kapcsolatos számításokat hogyan végezték el, a Bizottságnak pedig ellenőriznie kellett volna az e számítások elvégzéséhez használt módszereket, és meg kellett volna vizsgálnia, hogy e számítások megfelelően tükrözik-e a maláta ágazatában fennálló termelési kapacitást.

88 A Holland Királyság támogatja a felperes érveit.

89 A Bizottság vitatja a felperes és a Holland Királyság érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

90 Az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdésében előírt általános tilalomtól eltérve a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítsa „az egyes gazdasági tevékenységek vagy gazdasági területek fejlődését előmozdító támogatás[t], amennyiben az ilyen támogatás nem befolyásolja hátrányosan a kereskedelmi feltételeket a közös érdekkel ellentétes mértékben”.

91 Az iránymutatás 4.2.5. pontja szerint „[n]em nyújtható támogatás a 4.2.3. vagy a 4.2.4. pont alapján, amennyiben nincs elegendő bizonyíték arra, hogy az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon[; e] bizonyítás helytállóságát megfelelő szinten kell értékelni, figyelembe véve a szóban forgó termékeket, a beruházás típusát, valamint a fennálló és várt termelési kapacitást”.

92 A Bizottság az EK 87. cikk (3) bekezdésének alkalmazása során széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amelynek gyakorlása közösségi összefüggésben megvalósítandó, összetett gazdasági és társadalmi értékeléseket foglal magában. A bírósági felülvizsgálat e mérlegelési jogkör gyakorlása tekintetében az eljárási és az indokolási szabályok betartásának vizsgálatára, valamint a megállapított tények tárgyi pontosságának, továbbá a jogban való tévedés, a tényekre vonatkozó nyilvánvaló értékelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának ellenőrzésére korlátozódik (a fenti 37. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet 83. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-17/03. sz., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1139. o.] 41. pontja).

93 A Bizottság a mérlegelési jogkörének gyakorlásához saját maga számára útmutatást adhat olyan jogi aktusok által, mint az iránymutatások, amennyiben ezek az aktusok az intézmény által követendő irányokra utaló szabályokat tartalmaznak (lásd ebben az értelemben a fenti 54. pontban hivatkozott Vlaams Gewest kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 79. pontját, valamint a fenti 92. pontban hivatkozott Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 42. pontját).

94 A jelen esetben a Bizottság először is a maláta közösségi piacán és világpiacán fennálló túlkapacitást, valamint annak okait és következményeit vizsgálta.

95 A Bizottság a megtámadott határozat (56) preambulumbekezdésében átemel egy, az Euromalttól származó táblázatot, amely többek között a maláta világpiacán fennálló túlkapacitásra vonatkozik. E táblázat szerint az említett túlkapacitás 2004-ben 534 000 tonna, 2006-ban pedig 1 950 000 tonna volt.

96 A Bizottság a megtámadott határozat (68) preambulumbekezdésében a következőket állapítja meg:

„[…] a malátaágazatban a jövedelmezőség a 2005/2006. évben a sok veszteséges vállalkozás miatt eléri a mélypontját, amelynek költségeire csak részben fedezet van [helyesen: a malátaágazatban a jövedelmezőség a 2005/2006. évben rendkívül alacsony, mivel számos olyan vállalkozás, amelynek költségeire csak részben van fedezet, veszteségeket szenved]. Feltehetően az alacsony jövedelmezőség következtében a nagy német, Andernachban található malátagyártó Weissheimer 2006-ban csődöt jelentett. Amellett más malátagyártási egységek zártak be véglegesen, egyebek között négy gyár az Egyesült Királyságban, kettő Németországban, és egy Franciaországban. Itt nagyobb vállalkozások régebbi egységeiről van szó. Más malátagyártók úgy döntöttek, hogy ideiglenesen bezárják kapacitásuknak egy részét. Más esetben pótolták a régi malátatermelési kapacitást újabbal […]”

97 A Bizottság a megtámadott határozat (71) preambulumbekezdésében az alábbiakat jegyezte meg:

„[…] a[…] [közösségi] összkapacitás legalább 98%[-ban felhasználásra került] […] 2002–2004-ben. […] 2005-ben a felhasználási százalék alacsonyabb volt, mégpedig a közösségi malátatermelés 8,4 millió tonna volt 8,8 millió tonnás kapacitás mellett. A 2006/2007. forgalmazási évre 8,0 millió tonna össztermelést várnak 8,8 millió tonnás kapacitás mellett. Ezek az alacsonyabb felhasználási százalékok tükrözik a malátagyárak, az alacsony jövedelmezőséggel kapcsolatos reakcióját, azaz döntésüket, hogy kevesebb malátát gyártanak, és ideiglenesen bezárnak termelési kapacitást [helyesen: Mindamellett úgy tűnik, hogy a kihasználtsági értékek e csökkenése az ágazatban működő azon vállalkozások reakcióját tükrözi, amelyek az alacsony jövedelmezőséggel

szembesülve úgy döntöttek, hogy kevesebb malátát termelnek, illetve átmenetileg megszüntetnek egyes termelési kapacitásokat] […]”

98 Végül, a megtámadott határozat (72) preambulumbekezdésében a Bizottság a következő megállapításokat teszi:

„[…] 2006 közepén úgy tűnik, hogy a közösségi malátatermelés megint egyensúlyban van a tényleges kereslettel, mivel a malátagyártók megtanulták, hogy korlátozni kell a termelésüket az eladási mennyiségekre. De a régi malátatermelési berendezések fent említett végleges bezárása után még mindig meghaladja a termelési összkapacitás a tényleges keresletet körülbelül 600 000 tonnával. […] Ezért a Bizottságnak nincsenek egyértelmű jelei arra, hogy a mostani túltermelési [helyesen: túlkapacitás által jellemzett] helyzetben hamarosan változás következne be.”

99 A Bizottság, miután a fentiek szerint alapvetően a maláta közösségi piacán és világpiacán meglévő értékesítési lehetőségek elégtelenségével magyarázta a jelentős mértékű közösségi túlkapacitás fennállását, a Holland Királyság és a felperes azon érveit vizsgálta, melyek szerint a szóban forgó beruházások jellemzői magukban foglalták, hogy a támogatás sokkal inkább a harmadik országokkal folytatott kereskedelmet, mint a tagállamok közötti kereskedelmet befolyásolta. Ezzel kapcsolatban a Bizottság a megtámadott határozat (75) preambulumbekezdésében megjegyezte, hogy „[a]mellett nagy csoportok [voltak] a közösségi malátaágazatban, amelyek malátájukat mind a Közösségen belül, mind azon kívül értékesít[ették; hogy a felperes is e kategóriába tartozott; hogy] a tenger mellett olyan kikötőben fekszik, amelyből el lehet[ett] látni mind a közösségi piacot, mind a közösségen kívüli piacokat […; valamint hogy a] 2003. augusztusi üzleti tervében [a felperes] ismerte[tte], hogy 2005-ben 71 540 tonnát európai rendeltetési helyeknek [szándékozott] eladni”. A Bizottság a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdésében megállapítja, hogy „[l]ehetnek olyan helyzetek, amelyekben a főleg Közösségen kívüli exportra irányuló [helyesen: termelő] malátagyárak [köztük a felperes] nem találnak ott vevőket az oda szánt termelésre, amely esetében ezt a termelést talán a Közösségen belül próbálják eladni[; a] fordítottja is lehet[…; v]an egymás közti összefüggés, ami miatt a Közösségen kívüli fejlemények lehetnek hatással a Közösségen belüli fejleményekre és fordítva”.

100 Ezenkívül a szóban forgó termékekkel kapcsolatban a Bizottság megvizsgálta és elutasította a Holland Királyság és a felperes által a prémium maláta elkülönült piacára és az ebből eredő önálló értékesítési lehetőségeire vonatkozóan előterjesztett érveket.

101 Végül, a Bizottság a megtámadott határozat (89) preambulumbekezdésében megállapította:

„A […] malátapiacon tapasztalható túltermelésre vonatkozó következtetések, a szóban forgó intézkedés, a tagállamok közötti kereskedelemre történő hatása, valamint a prémium sör, egyértelműen meglévő elkülönített piaca hiánya alapján a Bizottság azon a véleményen van, hogy a támogatás nem egyezik az iránymutatások 4.2.5. pontjával, amelyben meghatározták, hogy nem szabad állami támogatást nyújtani olyan termékekbe történő beruházásokba, amelyekre a piacon nem találhatók normális értékesítési lehetőségek [helyesen: figyelembe véve a malátapiacon fennálló túlkapacitásra, a vizsgált intézkedésnek a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt esetleges hatására, valamint arra a körülményre vonatkozó következtetéseket, hogy nem lehet bizonyítani a prémium maláta ténylegesen önálló piacának létezését, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a támogatási intézkedés nem felel meg az iránymutatás 4.2.5. pontjának, amely akként rendelkezik, hogy nem nyújtható támogatás az olyan termékek vonatkozásában történő beruházásokra, amelyek tekintetében nincsenek rendes értékesítési lehetőségek a piacon]”.

102 A felperes a második jogalap első és harmadik részében lényegében azt sérelmezi a Bizottsággal szemben, hogy egyrészt a rendes értékesítési lehetőségek létezésének mérlegelése tekintetében tévesen értelmezte és alkalmazta az iránymutatást, másrészt pedig a maláta piacán fennálló túlkapacitás vizsgálata során nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el.

103 Figyelembe véve, hogy a Bizottság által a rendes piaci értékesítési lehetőségek hiányára vonatkozóan levont következtetés lényegében azon a megállapításon alapul, hogy a maláta iránti kereslethez képest termelési túlkapacitás áll fenn, először ezzel kapcsolatban kell megvizsgálni a megtámadott határozat megalapozottságát.

– A maláta piacán fennálló túlkapacitásról

104 Nem vitatott a felek között, hogy a maláta piaca világméretű, mint azt a felek beadványaihoz mellékletként csatolt források is tanúsítják. Ezenkívül, mint az a fenti 44. pontban megállapítást nyert, a felperes nem bizonyította, hogy a HTST malátának vagy a prémium malátának önálló piaca lenne. Ráadásul a felperes azon állítása, mely szerint a HTST értékesítései felváltják a standard maláta fennálló értékesítéseit, és amely lényegében arra utal, hogy a felperes HTST malátát is értékesíthet azon vevők részére, akik korábban – részben vagy kizárólag – „standard" malátát szereztek be, a Bizottság azon állítását erősíti meg, mely szerint a felperes ugyanazon piaci értékesítési lehetőségek vonatkozásában versenyben áll más termelőkkel.

105 Elsőként a felperes azt állítja, hogy a Bizottság elsősorban az Euromalt, vagyis a felperes versenytársainak érdekeit képviselő szervezet által szolgáltatott adatok alapján és az ezzel ellentétes adatokról tudomást nem véve jutott arra a következtetésre, hogy a közösségi piacon túlkapacitás áll fenn.

106 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban a 2002–2005. évek során fennálló közösségi termelési kapacitásra és tényleges termelésre vonatkozó számadatokra támaszkodott, figyelembe véve H. M. G. 2004/2005. évre vonatkozó jelentésében foglalt, a nemzeti statisztikákból és az Euromalt, valamint az Eurostat adataiból származó számadatokat. Ezekből a számadatokból kiderül, hogy 2002-ben és 2004-ben 200 000 tonna alatt maradt a túlkapacitás, ez pedig a 2002-ben meglevő 8,6 millió tonna, illetve a 2004-ben meglevő 8,8 millió tonna termelési kapacitást figyelembe véve 98%-os kihasználtsági aránynak felelt meg. 2003-ban csak 37 000 tonna volt a túlkapacitás, ami a termelési kapacitás 99,6%-os kihasználtságára utal. A Bizottság hozzátette, hogy a Frontier Economics jelentésében szereplő számadatok hasonló kihasználtsági arányt mutatnak. Ezt követően a Bizottság – forrásként H. M. G. 2006. május 2-i jelentését (a továbbiakban: 2006. májusi G. jelentés) idézve – megjegyezte, hogy „2005-ben a [kihasználtsági arány] alacsonyabb volt, [mivel] a közösségi malátatermelés 8,4 millió tonna volt 8,8 millió tonnás kapacitás mellett[; a] 2006/2007. forgalmazási évre 8,0 millió tonna össztermelést várnak 8,8 millió tonnás kapacitás mellett". A Bizottság megállapította, hogy a kihasználtsági arány csökkenése az ágazatban működő azon vállalkozások reakcióját tükrözi, amelyek az alacsony jövedelmezőséggel szembesülve úgy döntöttek, hogy kevesebb malátát termelnek, és átmenetileg megszüntetik a termelési kapacitásokat. Hozzátette, hogy a 2006/2007. évben a sörárpa rossz termése is magyarázhatja e helyzetet. Megállapította, hogy a 2002., 2003. és 2004. évre vonatkozó számadatokból kiderül, hogy

lehetséges volt legalább 98%-ban kihasználni a termelési összkapacitást (a megtámadott határozat (70) és (71) preambulumbekezdése).

107 Először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság több olyan forrásra támaszkodott, amelyek egybehangzóan azt állították, hogy a maláta közösségi piacán jelentős túlkapacitás áll fenn, amely 2005-ben növekedett a 2002-től 2004-ig terjedő időszakhoz képest. Ráadásul a Bizottság megjegyezte, hogy a 2006. májusi G. jelentés szerint a közösségi piacon fennálló túlkapacitás 2006/2007-ben rekord mértékű lett, amennyiben elérte a 800 000 tonnát, vagyis a teljes termelési kapacitás 9%-át. Ezért teljesen alaptalan a felperes azon érve, mely szerint a Bizottság elsősorban az Euromalt észrevételei alapján jutott arra a következtetésre, hogy túlkapacitás áll fenn.

108 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság azon álláspontját, mely szerint a Közösségben szerkezeti túlkapacitás állt fenn a rendes piaci értékesítési lehetőségekhez képest, egyértelműen megerősíti a 2006. júliusi G. jelentés, amelyre a felperes többször hivatkozik. E jelentés a következőket tartalmazza:

„A közösségi iparágat 2004-től kezdve, leginkább azonban 2005-ben és 2006-ban több mint egymillió tonna értékesíthetetlen túlkapacitás jellemezte. […] A malátatermelőket 2005-ben érzékeny veszteségek érték, 2006-ban pedig valószínűleg még kedvezőtlenebb lesz a helyzet. A malátatermelők ugyanakkor több országban – így Franciaországban, Németországban és az Egyesült Királyságban – a maláta végképp nem jövedelmező árakon történő értékesítése helyett elkezdték csökkenteni a termelést.”

109 Harmadszor, a felperes és a Holland Királyság azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem vett tudomást a 2006. júliusi G. jelentésben foglalt azon megállapításokról, melyek szerint „a maláta iránti kínálat és kereslet egyensúlyával kapcsolatban megállapítható, hogy nincs már nagy túlkapacitás”, továbbá „[a] fennmaradó túlkapacitás az elfogadható határon belül marad”.

110 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2006. júliusi G. jelentés vonatkozó részének szövege a következő:

„Az újabb építkezések és létesítménybezárások 8,8 millió tonna jelenlegi közösségi malátatermelési kapacitást eredményeznek, amelynek várható kihasználtsága – az exportot is beleértve – 8,2 millió tonna, vagyis a kapacitás 93,2%-a lesz. […] A maláta iránti kínálat és kereslet egyensúlyával kapcsolatban megállapítható, hogy nincs már nagy túlkapacitás. A kedvezőtlenebb helyzetben lévő piacokon működő malátatermelők ugyanis felismerték, hogy termelésüket a lehetséges értékesíthető mennyiségre kell csökkenteniük, vagyis a malátaárakra nehezedő nyomás a továbbiakban nem tulajdonítható a túlzott kínálatnak."

111 Ebből következik, hogy még a szóban forgó, 2006. július 13-i jelentés szerint is 600 000 tonna volt az e jelentés elkészítésének időpontjában a közösségi piacon fennálló túlkapacitás. Ez volt a legmagasabb érték abban a 2003-tól 2006-ig terjedő időszakban, amelyre a Bizottság vizsgálata összpontosult, és ráadásul a Közösségen belüli túlkapacitás továbbra is növekvő tendenciát mutatott, mivel a megtámadott határozat szerint ez az érték 2005-ben még csak 400 000 tonna volt (lásd a fenti 106. pontot). Azon állítás helytállóságát, mely szerint „[a] maláta iránti kínálat és kereslet egyensúlyával kapcsolatban megállapítható, hogy nincs már nagy túlkapacitás", az állítás közvetlen szövegkörnyezete is kétségbe vonja. Ugyanis, figyelembe véve egyrészt a jelentés ugyanezen bekezdésében említett rekordmértékű túlkapacitást (600 000 tonna); másrészt azt az állítást, mely szerint a termelők egy része felismerte, hogy termelését a lehetséges értékesítések szintjére kell csökkentenie, harmadrészt pedig a kínálat és a kereslet – azaz nem a termelési kapacitás és a kereslet – közötti egyensúlyra vonatkozó utalást, meg kell állapítani, hogy a szóban forgó szövegrészben kifejezni kívánt változás nem a túlkapacitás mérséklődésében, hanem a közösségi túltermelés (vagy túlzott mértékű kínálat) csökkenésében nyilvánult meg.

112 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság megfelelően értékelte a közösségi túltermelés csökkenését, amennyiben a megtámadott határozat (72) preambulumbekezdésében megállapította, hogy „2006 közepén úgy tűnik, hogy a közösségi malátatermelés megint egyensúlyban van a tényleges kereslettel, mivel a malátagyártók megtanulták, hogy korlátozni kell a termelésüket az eladási mennyiségekre". A Bizottság ezzel kapcsolatban a 2006. júliusi G. jelentést jelöli meg forrásként. Mindazonáltal, noha a Bizottság figyelembe veheti független szakértők jelentéseit és szakvéleményeit, ez nem jelenti azt, hogy mentesülne munkájuk mérlegelésének kötelezettsége alól, mivel

az EK 87. cikk betartatása és az EK 88. cikk alkalmazása biztosításának központi és kizárólagos felelőssége őt terheli (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-274/01. sz., Valmont kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3145. o.] 72. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett volna el, ha átvette volna a 2006. júliusi G. jelentésben foglalt, a túlkapacitás csökkenésére vonatkozó és a fenti 109. pontban idézett megállapításokat, mivel a közösségi termelés csökkenése (a 2005. évi 8,4 millió tonnáról a 2006. évi 8,2 millió tonnára), figyelembe véve a 2005. évi és a 2006. évi közösségi termelési kapacitások állandó szintjét (8,8 millió tonna), valójában a túlkapacitás növekedését jelenti.

113 H. M. G. és a Bizottság közötti, 2006-ban tartott megbeszélésekkel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy – a felperes által ezzel összefüggésben szolgáltatott információk alapján – H. M. G. felhívta a Bizottság figyelmét a piacon láthatóan bekövetkezett azon alapvető változásra, amelynek az lett a hatása, hogy a maláta kínálati és keresleti viszonyai sokkal kiegyensúlyozottabbak lettek. Ennek kapcsán elegendő megállapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megfelelően értékelte ezt a változást, amennyiben e határozat (72) preambulumbekezdésében megállapította, hogy „2006 közepén úgy tűnik, hogy a közösségi malátatermelés megint egyensúlyban van a tényleges kereslettel, mivel a malátagyártók megtanulták, hogy korlátozni kell a termelésüket az eladási mennyiségekre”.

114 Végül, amennyiben a felperes érveit akként kell érteni, hogy azok a Bizottság által a maláta világpiacán fennálló túlkapacitás létezésére vonatkozóan levont következtetés vitatására is irányulnak, meg kell állapítani, hogy ez az érv sem megalapozott. Először is, a felperes nem szolgáltatott semmilyen statisztikai adatot, amely kétségbe vonná, hogy a világpiacon túlkapacitás áll fenn. Másodszor, a 2006. júliusi G. jelentés hivatkozik arra, hogy a közelmúltban olyan jelentős termelési kapacitásokat építettek ki a harmadik országokban, amelyek az újabb közösségi termelési kapacitásokkal együtt azt eredményezték, hogy a közösségi iparágnak 2005-ben és 2006-ban „több mint egymillió tonna értékesíthetetlen túlkapacitással” kellett szembenéznie.

115 Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a maláta közösségi piacán és világpiacán túlkapacitás állt fenn, és el kell utasítani a felperes által előterjesztett mindazon érvet, amelyek a Bizottság által a megtámadott határozatban a túlkapacitást illetően levont következtetést alátámasztó források hitelességét vonják kétségbe.

116 Másodikként, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a termelési kapacitás és a kereslet közötti egyensúly helyreállását, amely a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában már előre látható volt. A felperes ezzel kapcsolatban többek között a fenti 78. pontban hivatkozott AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ügyben hozott ítéltre, valamint különböző olyan szakvéleményekre utal, amelyeket a keresetlevélhez mellékelt.

117 Először is, a felperes állításaival ellentétben a Bizottság a megtámadott határozatban előretekintő mérlegelést végzett. A Bizottság a 2006. májusi G. jelentésre támaszkodva nem csupán a 2005. év vonatkozásában, hanem a 2006/2007. év tekintetében is elemezte a termelési kapacitást és a megtermelt malátamennyiséget (a megtámadott határozat (70) és (71) preambulumbekezdése). Vizsgálta a malátatermelés jövőbeli tendenciáit közösségi viszonylatban és világviszonylatban, a sörfőzdék által a maláta iránt támasztott kereslet szerkezetét és előrelátható változásait, és még a malátakereskedelem 2010-ig várható mennyiségi változásai tekintetében is hivatkozott a Nemzetközi Gabonatanács adataira (a megtámadott határozat (58), (59), (62)–(68) és (72) preambulumbekezdése).

118 Figyelembe véve azt a tényt, hogy a Bizottság a malátatermelési kapacitás és a közösségi kereskedelem fejlődése vonatkozásában előretekintő mérlegelést végzett, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat összhangban van a fenti 78. pontban hivatkozott AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből levezethető elvvel, a felperes által az előretekintő elemzés hiányát illetően előterjesztett érvek pedig megalapozatlanok.

119 Másodszor, hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat elfogadása idején sem az értékesítéseknek a Deloitte által készített, 2006. december 6-án kelt áttekintésében foglalt azon értékesítési táblázat, sem pedig H. M. G. által a malátaipar helyzetéről 2006

novemberében készített azon jelentés nem állt a Bizottság rendelkezésére, amelyeket a keresetlevélhez mellékeltek. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a megsemmisítés iránti keresetek esetében a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni, a Bizottság által végzett mérlegelést pedig kizárólag azon körülmények alapján kell vizsgálni, amelyek abban az időpontban álltak a Bizottság rendelkezésére, amikor a mérlegelést végezte (az Elsőfokú Bíróság T-126/99. sz., Graphischer Maschinenbau kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2427. o.] 33. pontja; a fenti 92. pontban hivatkozott Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 54. pontja, valamint lásd ebben az értelemben a Bíróság 234/84. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1986. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 2263. o.] 16. pontját). Következésképpen a felperes a megtámadott határozat jogszerűségének vitatása érdekében nem hivatkozhat olyan körülményekre, amelyekről a Bizottság a közigazgatási eljárás során nem szerzett tudomást.

120 Harmadszor, a felperes azon érve kapcsán, mely szerint a Bizottság nem vette figyelembe az RM International jelentését, mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy e jelentés nem tartalmazott teljes körű, konkrét adatokkal alátámasztott elemzést a maláta piacának fennálló tendenciáit és jövőbeli fejlődését illetően. Mindenesetre a Bizottság a megtámadott határozat (27) és (59) preambulumbekezdésében hivatkozik az RM International jelentésére. Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy – a felperes állításától eltérően – az RM International jelentése nem említi, hogy a malátapiac nagyon gyorsan el fogja érni azt a szintet, ahol a sörtermelés és a maláta iránti kereslet növekedésére vonatkozó kedvező kilátások folytán a kereslet meghaladja a kínálatot. Épp ellenkezőleg, a jelentés szerint „figyelembe véve azt a tényt, hogy a sör világméretű termelése az elmúlt évek során lelassult, tapasztalható, hogy a kereslet lassabban képes felvenni az újabb malátatermelést”.

121 Ezért a felperes ezzel kapcsolatban előterjesztett érvét is el kell utasítani.

122 Az eddigi megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság a túlkapacitásra vonatkozó elemzése során nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát.

– A rendes értékesítési lehetőségek hiányáról

123 A felperes mindamellett azt állítja, hogy a Bizottság nem vett tudomást a termelési kapacitás kihasználtságát befolyásoló olyan körülményekről, mint az üzemekben végzett munkálatok vagy a sörárpahiány, vagyis tévesen ítélte meg úgy, hogy a túlkapacitás fennállása a rendes értékesítési lehetőségek hiányára vezethető vissza. Ezenkívül a felperes úgy véli, hogy a termékei vonatkozásában könnyen találhat rendes értékesítési lehetőséget, tekintettel a HTST maláta feljavított minőségére, valamint arra a tényre, hogy a szóban forgó beruházás típusa lehetővé teszi számára a Közösségen kívüli megrendelők ellátását is.

124 A felperes első érvével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által a 2005. és a 2006. év vonatkozásában megállapított növekvő túlkapacitás nem magyarázható H. M. G. azon állításával, mely szerint „szinte egyik üzem sem termel egész évben folyamatosan, mivel rendszeresen sor kerül[…] karbantartási és javítási munkákra". Ezzel kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy 2003-ban csak 37 000 tonna volt a túlkapacitás, ez pedig kizárja, hogy a rendszeres karbantartási és javítási munkák terhére lehessen írni a 2005. és a 2006. évben fennálló 400 000–600 000 tonna mértékű közösségi túlkapacitást, sőt a 2006. májusi G. jelentésben a 2006/2007. év vonatkozásában előirányzott 800 000 tonna mértékű túlkapacitást.

125 A sörárpa állítólagos hiányára vonatkozó utalással kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a Bizottság e körülményt megfelelően figyelembe veszi a megtámadott határozat (71) preambulumbekezdésében, amennyiben megállapítja, hogy „a 2006/2007. évben a sörárpa rossz termése is magyarázhatja a [kihasználtsági arány csökkenését]". A felperes ugyanakkor nem hivatkozik semmilyen forrásra vagy konkrét számadatra, amely hihetővé tenné azt az állítást, mely szerint a sörárpa hiánya volt az a meghatározó tényező, amely a kihasználtsági arány jelentős csökkenését eredményezte.

126 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy a felperes nem vitatja a Bizottság által a megtámadott határozatban tett, egyébként a 2006. júliusi G. jelentés által is alátámasztott azon megállapítást, mely szerint az élénk verseny miatt a maláta ára olyan szintre esett vissza, ahol a termelés már nem kifizetődő, és a piacon fennálló e körülmények egyes termelési egységek bezárásához, más termelési egységekben pedig a termelés korlátozásához

vezettek. Emellett a Közösségben működő egyes üzemek végleges bezárását nem magyarázhatja, hogy a sörárpának az adott évben rossz termése volt.

127 Hasonlóképp, a 2006. júliusi G. jelentés – amelyre a felperes többször utal – azzal magyarázza a Közösségben fennálló túlkapacitás keletkezését, hogy egyrészt, a közösségi termelők a Közösségen kívüli kereslet gyors növekedésére számítottak, és ez újabb termelési kapacitások fejlesztésére ösztönözte őket, másrészt viszont a piacon fennálló körülmények utóbb megváltoztak, ami azzal a hatással járt, hogy az újabb termelési kapacitások a világpiaci kereslethez képest felesleget hoztak létre. Az említett jelentés ezzel összefüggésben a következőket tartalmazza:

„A belföldi értékesítések és az exportra szánt értékesítések aránya 70/30 volt a belföldi értékesítések javára, viszont míg a belföldi piacok legfeljebb stagnáltak, addig az exportpiaci kereslet kielégíthetetlennek tűnt. A kibővítések vagy újabb üzemek majdnem mindegyike az export szempontjából kedvező olyan helyekre települt, mint Rouen, Antwerpen, Rulsbroek, Eemshaven és Halmstad. Mire kezdetét vette az újabb termelési kapacitások kiépítése és rekord mértéket ért el az export, a hangulat már megváltozott. A sör belföldi értékesítésének adatai kiábrándítók voltak, a japán söripar alacsony malátatartalmú sört, majd maláta nélküli sört termelt és értékesített, a brazíliai sörfőzdék pedig a Mercosur szomszédos államától, Argentínától szereztek be egyre nagyobb mennyiséget. A legjelentősebb változás azonban Oroszországban következett be, ahol a nemzetközi és orosz cégek majdnem 1,5 millió tonna termelési kapacitású malátaipari ágazatot építettek ki, ez pedig feleslegessé tette a behozatalt, eltekintve a közvetlen szomszédoktól beszerzett kisebb mennyiségektől.”

128 Hasonlóképp, a Frontier Economics jelentése is a Közösségen kívüli értékesítési lehetőségek visszaszorulásának tulajdonítja a közösségi termelési kapacitás kihasználtsági arányának csökkenését, megjegyezve, hogy „[a]z export visszaesésének egyik alapvető oka a maláta behozatala iránti csökkenő oroszországi kereslet volt […; j]óllehet a 2004–2005. évi közösségi termelésre vonatkozó becslések még nem állnak rendelkezésre, számítani lehet arra, hogy az export hanyatlása […] az európai termelési kapacitás kihasználtsági szintjének lényeges csökkenését eredményezhette”.

129 Ezért meg kell állapítani, hogy az ügyiratban foglalt adatok megerősítik a túlkapacitás fennállása és a malátapiaci rendes értékesítési lehetőségek hiánya közötti, a Bizottság által megállapított okozati összefüggést, vagyis az ezzel összefüggésben elkövetett mérlegelési hibára vonatkozó, a felperes által előterjesztett érveket el kell utasítani.

130 A felperes a második érve keretében azt állítja, hogy a termékei vonatkozásában könnyen találhat rendes értékesítési lehetőséget, tekintettel többek között a HTST maláta feljavított minőségére, valamint arra a tényre, hogy a szóban forgó beruházás típusa – különösen az eemshaveni malátagyár földrajzi elhelyezkedése, amennyiben közel van mind a sörárpa-termesztési övezetekhez, mind pedig a tengeri kikötőhöz – lehetővé teszi a Közösségen kívüli megrendelők ellátását is.

131 Ezzel kapcsolatban mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a felperes az iránymutatás téves értelmezéséből indul ki, amikor azt állítja, hogy az iránymutatás 4.2.5. pontja – mely szerint bizonyítani kell, hogy „az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon" – lényegében annak bizonyítására vonatkozik, hogy a támogatás kedvezményezettje által előállított termékek vonatkozásában vannak-e értékesítési lehetőségek.

132 Az ítélkezési gyakorlat szerint az iránymutatásokat nem lehet önmagában a megszövegezésük alapján értelmezni. Ezen iránymutatásokat az EK 87. cikkre és az e rendelkezéssel megvalósítani kívánt célkitűzésre, vagyis arra tekintettel kell értelmezni, hogy a közös piacon torzulásmentes verseny alakuljon ki (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-27/02. sz., Kronofrance kontra Bizottság ügyben 2004. december 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2004., II-4177. o.] 89. pontját).

133 Hasonlóképp, jóllehet a Bizottság kötve van az állami támogatások terén saját maga által elfogadott keretszabályokhoz és közleményekhez, ez kizárólag annyiban van így, amennyiben e szövegek nem térnek el a Szerződés rendelkezéseinek helyes alkalmazásától, mivel a hivatkozott szövegek nem értelmezhetők úgy, hogy csökkentik az EK 87. cikk és az EK 88. cikk hatályát, vagy ellenkeznek azok céljaival (lásd a Bíróság C-75/05. P. és C-80/05. P. sz., Németország és társai kontra Kronofrance egyesített ügyekben 2008. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-6619. o.] 65. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

134 Azt is meg kell állapítani, hogy az állami támogatások közös piaccal való össze nem egyeztethetőségének az EK 87. cikk (1) bekezdésében foglalt általános elve alóli kivételeket megszorítóan kell értelmezni (az Elsőfokú Bíróság T-348/04. sz., SIDE kontra Bizottság ügyben 2008. április 15-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-625. o.] 62. pontja; az ESZAK-Szerződéssel kapcsolatban lásd a Bíróság C-280/99. P.–C-282/99. P. sz., Moccia Irme és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. június 21-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-4717. o.] 40. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-150/95. sz., UK Steel Association kontra Bizottság ügyben 1997. szeptember 25-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1433. o.] 114. pontját).

135 A beruházási támogatások puszta természetükből fakadóan erősítik a kedvezményezett versenyhelyzetét a versenytársaihoz képest, mivel az odaítélt összeg csökkenti a kedvezményezett által viselendő beruházási költségeket, ezáltal előnyben részesítve őt az ágazatban működő azon más termelőkhöz viszonyítva, akik hasonló beruházást a saját költségükön bonyolítanak le vagy szándékoznak lebonyolítani (lásd ebben az értelemben a Bíróság fenti 47. pontban hivatkozott Philip Morris Holland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 11. pontját, valamint a 310/85. sz., Deufil kontra Bizottság ügyben 1987. február 24-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 901. o.] 8. pontját). Ezért mivel a kedvezményezett versenyképessége a támogatás tényénél fogva megerősödött, e támogatás önmagában azzal a hatással járt, hogy lehetővé tette a kedvezményezett számára, hogy a támogatásban nem részesülő termeléshez képest könnyebben találjon értékesítési lehetőséget a termékei vonatkozásában. Valójában minél jelentősebb a támogatás, annál könnyebben lehet értékesítési lehetőségeket találni a kedvezményezett termékei vonatkozásában.

136 Ebből következik, hogy ha az iránymutatás 4.2.5. pontja szerinti vizsgálatot lényegében annak alapján végeznék el, hogy a szóban forgó támogatás kedvezményezettje által végzett, támogatott termelés vonatkozásában vannak-e értékesítési lehetőségek, és nem általában véve azon piac helyzetét vennénk figyelembe, amelyen a kedvezményezett ugyanazon értékesítési lehetőségekért versenyben áll más termelőkkel, ez lehetővé tenné olyan támogatás engedélyezését, amely a versenyt torzítva még a túltermeléssel vagy túlkapacitással jellemzett olyan piacon is értékesítési lehetőséget biztosít a kedvezményezett termékei számára, amelyen a támogatásban nem részesülő versenytársak nehézségekkel szembesülnek termékeik forgalmazásakor. Az iránymutatás ilyen értelmezése tehát ellentétes az EK 87. cikkel.

137 Ebből következik, hogy a felperes annak bizonyítása érdekében előterjesztett érveit, hogy a HTST maláta feljavított minősége, az eemshaveni üzem földrajzi elhelyezkedése, valamint a maláta nagy mennyiségben történő szolgáltatására alkalmas kapacitása

folytán a felperes a termékei vonatkozásában könnyen találhat rendes értékesítési lehetőségeket a piacon, mint hatástalanokat el kell utasítani.

138 Az eddigiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor a maláta közösségi piacán és világpiacán meglévő túlkapacitás fennállását annak tulajdonította, hogy a termelés vonatkozásában nincsenek rendes értékesítési lehetőségek.

139 A felperes által ezzel összefüggésben előterjesztett egyéb érvek nem vonhatják kétségbe e következtetést.

140 Először is, a felperes azt állítja, hogy a termelését majdnem teljes egészében a Közösségen kívülre fogják irányítani, vagyis a felperes ugyanazon értékesítési lehetőségekért nem áll versenyben más közösségi termelőkkel.

141 Ezt az állítást nem lehet elfogadni. Egyrészt, a felperes nem vitatja, hogy a maláta piacának földrajzi kiterjedése világméretű. Ezenkívül, mint az a fenti 44. pontban megállapítást nyert, a prémium maláta vagy HTST maláta vonatkozásában nem létezik önálló piac. Ezért mivel a felperes ugyanazon termék- és földrajzi piacon versenyez a többi közösségi termelővel, ugyanazon értékesítési lehetőségekért áll velük versenyben. Másrészt, a Frontier Economics jelentése – amelyet a felperes rendelt meg – megállapítja, hogy „arra számítunk, hogy az Eemshavenben termelt […] HTST maláta – legalábbis részben – felváltja a standard maláta más termelők általi […] értékesítéseit, ideértve azon termelőket is, amelyek túlkapacitásokkal rendelkeznek”. Ez a megállapítás egyértelműen arra utal, hogy a felperes meg szándékozik szerezni a többi közösségi termelő fennálló értékesítési lehetőségeinek egy részét.

142 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a Közösségen kívüli piacok az elkövetkező évek során nem tudják befogadni a közösségi túlkapacitást, valamint hogy a kiadott exportengedélyek száma nem képez megbízható forrást az export változásainak követéséhez.

143 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a 2006. júliusi G. jelentésből és a Frontier Economics jelentéséből egyértelműen kiderül (lásd a fenti 127. és 128. pontot), hogy a közösségi maláta harmadik országokbeli értékesítési lehetőségei a Bizottság által vizsgált időszak (a 2006. és a 2007. év) vége felé lényegesen csökkentek, az említett jelentések pedig azt engedik feltételezni, hogy az újabb közösségi termelési kapacitások kiépítésével együtt az értékesítési lehetőségeknek ez a visszaszorulása volt a legfőbb ok, amely a közösségi túlkapacitáshoz vezetett. Ezenkívül a felperes nem szolgáltatott semmilyen, a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló forrást, amely a Közösségen kívüli értékesítési lehetőségek gyors és előrelátható növekedésére utalt volna. Ezért a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor megállapította, hogy a Közösségen kívüli piacok a közeljövőben nem tudják befogadni a közösségi túlkapacitást.

144 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy a felesleges vagy földrajzi szempontból kevésbé előnyös fekvésű üzemek közelmúltbeli, illetve várható bezárása következtében a túlkapacitás meg fog szűnni, vagyis a közösségi termelés vonatkozásában rendes értékesítési lehetőségek lesznek.

145 Ezzel kapcsolatban elegendő megjegyezni, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban tett megállapítás, valamint a 2006. júliusi G. jelentés szerint a Közösségben működő számos üzem 2005-ben és 2006-ban történő tartós bezárásának legfőbb oka a túlkapacitás volt, amely a maláta árának olyan csökkenését eredményezte, hogy egyes üzemekben már nem volt nyereséges a termelés. E körülmények között az a tény, hogy számos üzem kénytelen volt beszüntetni a termelést, csak megerősíti a Bizottság által a rendes értékesítési lehetőségek hiányára vonatkozóan levont következtetést. Hasonlóképp, a felperes azon állítása, mely szerint az erősödő verseny folytán további tartós üzembezárásokra lehetett számítani, lényegében azt jelenti, hogy számos közösségi malátatermelő nem tudta nyereségesen értékesíteni a termékeit, lényegében azt jelenti, hogy nincsenek rendes piaci értékesítési lehetőségek.

146 Az eddigi megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság a túlkapacitás vizsgálata során helyesen alkalmazta az iránymutatást, és nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát. Ezért a második jogalap első és harmadik részét el kell utasítani.

A második jogalapnak a támogatás nyújtásáról szóló határozat elfogadása és a megtámadott határozat elfogadása között bekövetkezett események figyelembevételének elmulasztására alapított, negyedik részéről

A felek érvei

147 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság kizárólag a felperes 2003-ban összeállított üzleti tervére, vagyis egy olyan programra támaszkodott, amely nem vonatkozott másra, mint a jövőbeli műveletekre, és nem vizsgálta, hogy mi történt valójában e program összeállításának időpontja és a megtámadott határozat elfogadása között. A felperes az ítélkezési gyakorlatra hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottságnak figyelembe kellene vennie a szóban forgó ágazatban bekövetkezett azon tényleges fejleményeket, amelyekre a vélt állami támogatás odaítélésének időpontja és a megtámadott határozat elfogadása között került sor. A felperes úgy véli, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információkat nem csupán a tagállamoknak és az eljárásban részt vevő más feleknek kell szolgáltatniuk, hanem a Bizottságnak a nyilvánosan hozzáférhető adatokat is figyelembe kellene vennie.

148 Az üzem teljes mértékben működőképessé válásának időpontjával kapcsolatban a felperes kifogásolja, hogy a Bizottság megítélése szerint erre 2005 áprilisában került sor. A felperes sérelmezi, hogy a Bizottság e következtetést az interneten talált, a felperesen kívüli forrásokból származó adatokra alapította, anélkül hogy azokat a felperesnél vagy a holland kormánynál ellenőrizte volna, miközben az internetről származó egyéb olyan információk, amelyek a Bizottság rendelkezésére álltak, közvetlenül ellentmondtak a Bizottság által kifejtett tényállásnak. A felperes úgy véli, hogy a Bavaria 2005. évi beszámolójában – amelyre a Bizottság is hivatkozik – szerepel, hogy az eemshaveni malátaüzem csak 2005 decemberében, minimális működési kapacitással kezdte meg működését, míg hivatalosan 2006 júniusában nyitották meg.

149 A Holland Királyság ezzel kapcsolatban nem terjesztett elő érveket.

150 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

151 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az új támogatásoknak a Szerződés szabályaitól való eltérést megengedő jóváhagyásának megszerzése érdekében az érintett tagállam feladata, hogy az EK 10. cikkből eredő, a Bizottsággal való együttműködési kötelezettsége értelmében valamennyi olyan adatot a rendelkezésére bocsásson, amely lehetővé teszi ezen intézmény számára az eltérés feltételei teljesülésének ellenőrzését (lásd az Elsőfokú Bíróság T-171/02. sz., Regione autonoma della Sardegna kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2123. o.] 129. pontját, valamint a fenti 92. pontban hivatkozott Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 48. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

152 Mivel a Bizottság nem köteles hivatalból és feltételezések alapján vizsgálni, hogy milyen bizonyítékokat bocsáthattak volna a rendelkezésére, nem lehet kifogásolni, hogy nem vette figyelembe azokat az esetleges információkat, amelyeket a közigazgatási eljárás során rendelkezésére bocsáthattak volna, ám ezt nem tették meg (a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval et Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 60. pontja, valamint a fenti 54. pontban hivatkozott Ter Lembeek kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 83. pontja).

153 Ezért nincs alapja a felperes azon kifogásának, mely szerint a Bizottság nem vette figyelembe azokat az adatokat, amelyek állítólag nyilvánosan hozzáférhetőek, viszont a közigazgatási eljárás során azokat nem bocsátották a Bizottság rendelkezésére.

154 Ezenkívül a felperes azon érve, amely a megtámadott határozatban foglalt, az eemshaveni üzem működése kezdetének időpontjával kapcsolatos, állítólag téves megállapításra vonatkozik, nem lehet semmilyen hatással a megtámadott határozat jogszerűségére. A megtámadott határozat ugyanis a túlkapacitás fennállásán, valamint a maláta közösségi piaci és világpiaci rendes értékesítési lehetőségeinek hiányán, vagyis

olyan helyzeten alapult, amely 2005-ben és 2006-ban állt fenn, és amelynek az ezt követő évek során bekövetkező változását nem lehetett levezetni a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló iratokból. Márpedig az eemshaveni üzem megnyitásának a megtámadott határozatban, valamint a felperes által említett valamennyi forrás szerint ebben, vagyis a túlkapacitással és a rendes értékesítési lehetőségek hiányával jellemzett időszakban kellett bekövetkeznie.

155 Ezért a második jogalap negyedik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapnak a támogatás által biztosított előnyök, valamint a támogatás által a tagállamok közötti kereskedelem feltételeire gyakorolt hatások megfelelő mérlegelésének elmulasztására alapított, második részéről

A felek érvei

156 A felperes lényegében azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem mérlegelte egyrészt a támogatás által biztosított előnyöket, másrészt pedig a támogatásnak a Közösségen belüli kereskedelem feltételeire gyakorolt esetleges kedvezőtlen hatását, ez pedig az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának téves értelmezését és alkalmazását képezi. A felperes azt állítja, hogy a szóban forgó beruházás jelentős előnyökkel jár a közös agrárpolitika célkitűzéseinek megvalósítása, nevezetesen a vidékfejlesztés, valamint a regionális fejlesztésre és a kohézióra vonatkozó közösségi cselekvések szempontjából.

157 A felperes úgy véli, hogy nincs alapja a Bizottság azon állításának, mely szerint az iránymutatás elfogadása után lemondott a mérlegelési jogköréről, ennek következtében pedig nincs lehetősége olyan mérlegelést végezni, amely figyelembe venné a támogatás kedvező hatásait. A felperes szerint az a tény, hogy az iránymutatás

az EK 87. cikk (3) bekezdésén alapul, szükségképpen magában foglalja, hogy a Bizottság jogalap nélkül nem korlátozhatja a mérlegelési jogkörét, illetve nem mondhat le arról. A felperes ebből azt vezeti le, hogy az iránymutatás 4.2.5. pontját a Szerződésben meghatározott szempont alapján kell értelmezni, vagyis aszerint, hogy fennáll-e a kereskedelmi feltételeknek a közös érdekkel ellentétes mértékű hátrányos befolyásolása. A felperes megjegyzi, hogy a Bizottság nem vizsgálta, hogy ez a hatás – figyelembe véve a tervezett támogatás által biztosított előnyöket – valóban ellentétes-e a közös érdekkel az EK 87. cikk (3) bekezdése értelmében.

158 A felperes szerint az iránymutatás a jelenlegi formájában megfelelő mozgásteret biztosít a Bizottság számára ahhoz, hogy elvégezze a támogatásból származó előnyök, valamint a támogatás által a versenyre gyakorolt állítólagos hatás megfelelő mérlegelését. A felperes Alber főtanácsnoknak a Bíróság C-204/97. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2001. május 3-án hozott ítéletére (EBHT 2001., I-3175. o.) vonatkozó indítványa (EBHT 2001., I-3177. o.) 46. pontjára hivatkozva úgy véli, hogy ha nem így lenne, az iránymutatás nem felelne meg az EK 87. cikk (3) bekezdéséből származó, a támogatás kedvező hatása és állítólagos kedvezőtlen hatása megfelelő mérlegelésére vonatkozó követelménynek, vagyis közvetlenül az EK 87. cikk (3) bekezdését kellett volna alkalmazni. A felperes mindazonáltal azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta azokat a szempontokat, amelyeket az iránymutatásban ő maga állapított meg saját maga számára.

159 A felperes előadja, hogy a támogatás arra irányult, hogy egyrészt mentesítse őt azon magasabb költségek alól, amelyek azzal jártak, hogy a malátagyárat Eemshavenben, és ne azon a Hollandia más térségében fekvő területen hozza létre, amelyet egyébként választott volna, másrészt pedig hogy az üzem olyan térségben történő létrehozatalára ösztönözze őt, amely gazdaságilag fejlesztésre szorul. A felperes azt állítja, hogy mindazon versenyelőnyöket, amelyekben a támogatásnál fogva részesült, csökkentették az általa viselendő magasabb költségek, valójában pedig a támogatás nagy része ahhoz volt szükséges, hogy a versenytársaival egyenlő helyzetbe kerüljön. A felperes úgy véli, hogy a szóban forgó beruházás révén aktívan részt vett az észak-hollandiai sörárpatermesztési térség fejlesztésében, ami újabb jelentős távlatokat biztosít az e térségben tevékenykedő földművelők részére és hozzájárul a malátatermelési kapacitás korszerűsítéséhez, a kevésbé hatékony szárazföldi termelési kapacitásokat korszerű, a Közösségen kívüli harmadik országokba irányuló termelési kapacitásokkal váltva fel.

160 A felperes azt állítja, hogy a támogatás új, a jövő felé orientált technológiát eredményez, amely magasabb szintű egészségügyi és környezetvédelmi normákhoz, valamint jobb minőségű malátához, következésképpen pedig jobb minőségű sörhöz vezet. Ezért e beruházás inkább kedvező, mint kedvezőtlen hatással van az exportpiacokon a Közösség versenyképességére, a maláta közösségi piacán pedig a meglevő és várt termelési kapacitásra.

161 A felperes az iránymutatás 1.6. pontjára hivatkozik, amely akként rendelkezik, hogy a tagállamok által nyújtott állami támogatások ellenőrzésének és a Közösség vidékfejlesztési politikája keretében elfogadott közösségi intézkedéseknek összhangban kell állniuk egymással. Az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalapból (EMOGA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról, valamint egyes rendeletek módosításáról, illetve hatályon kívül helyezéséről szóló, 1999. május 17-i 1257/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 160., 80. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 25. kötet, 391. o.) 25. cikke akként rendelkezik, hogy a mezőgazdasági termékek feldolgozásával összefüggő beruházási támogatás hozzájárul a vidékfejlesztésre irányuló közösségi politika célkitűzéseinek megvalósításához.

162 A Holland Királyság szerint a Bizottság szem elől téveszti, hogy a kérdéses projekt tökéletesen illeszkedik a vidéki térségek fejlesztésére irányuló politikája általános célkitűzéseinek keretei közé. A Holland Királyság hozzáteszi, hogy a projekt ugyanis az észak-hollandiai mezőgazdasági ágazat helyreállítására, nevezetesen pedig a cukorrépa-termesztés más növények termesztésével történő felváltására irányul. Úgy véli, hogy a Bizottságnak nem csupán az iránymutatás 4.2.5. pontjára tekintettel kell értékelnie a támogatást, hanem azt is vizsgálnia kell, hogy a támogatás „nem befolyásolja-e hátrányosan a kereskedelmi feltételeket a közös érdekkel ellentétes mértékben". A Holland Királyság a fenti 63. pontban hivatkozott Alzetta és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre hivatkozva azt állítja, hogy az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján végzett vizsgálat során a Bizottság feladata, hogy egyensúlyt teremtsen a támogatás előnyös hatásai, valamint a támogatás által a kereskedelmi feltételek és a torzulásmentes verseny fenntartása vonatkozásában gyakorolt kedvezőtlen hatások között. A Holland Királyság ebből azt vezeti le, hogy a Bizottság továbbra is köteles figyelembe venni az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontját, még akkor is, ha az iránymutatással korlátozta a mezőgazdasági ágazatban nyújtott támogatások területén fennálló mérlegelési jogkörét.

163 A Holland Királyság hangsúlyozza, hogy a Bizottság köteles biztosítani az EK 87. és EK 88. cikk, valamint a Szerződés más rendelkezései közötti összhangot (a Bíróság C-110/03. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott

ítéletének [EBHT 2005., I-2801. o.] 54. pontja). A Szerződés e „más rendelkezéseinek” egyikét az EK 158. cikk képezi, amely akként rendelkezik, hogy a Közösség a különböző régiók fejlettségi szintje közötti egyenlőtlenségek és a legkedvezőtlenebb helyzetű régiók vagy szigetek – a vidéki térségeket is beleértve – lemaradásának csökkentésére törekszik. A Bizottság feladata tehát, hogy gondoskodjék az állami támogatásokkal kapcsolatos politikája és a régiók közötti egyenlőtlenségek csökkentésére irányuló közösségi cselekvés összhangjáról.

164 A Holland Királyság arra hivatkozik, hogy az ilyen újító jellegű létesítményre szánt támogatás a lisszaboni Európai Tanács által megfogalmazott azon célkitűzések keretei közé illeszkedik, amelyek arra irányulnak, hogy az Európai Unió 2010-re a világ legversenyképesebb és legdinamikusabb gazdasága legyen. A Holland Királyság kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem érintette ezt a meghatározó jelentőségű kérdést.

165 A Bizottság vitatja a felperes és a Holland Királyság érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

166 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat elfogadásának alapját képezik mind az EK 87. cikk (1) és (3) bekezdésében, mind pedig az iránymutatásban, nevezetesen annak 4.2. szakaszában foglalt rendelkezések, amely szakasz e rendelkezéseknek „a mezőgazdasági termékek feldolgozásával és értékesítésével összefüggő beruházási támogatások” területén történő magyarázatáról szól.

167 Amennyiben a Bizottság iránymutatást fogadott el, az kötelezi őt (a fenti 135. pontban hivatkozott Deufil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 22. pontja, valamint a fenti 151. pontban hivatkozott Regione autonoma della Sardegna kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 95. pontja). A közösségi bíróság feladata tehát annak vizsgálata, hogy a Bizottság betartotta-e az általa elfogadott szabályokat (az Elsőfokú Bíróság T-35/99. sz., Keller és Keller Meccanica kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-261. o.] 77. pontja, valamint a fenti 151. pontban hivatkozott Regione autonoma della Sardegna kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 96. pontja).

168 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes a beavatkozási beadványra tett észrevételeiben kifejezetten akként nyilatkozott, hogy nem vonta kétségbe sem az iránymutatás kötelező erejét, sem pedig annak az EK-Szerződéssel való összeegyeztethetőségét.

169 Az iránymutatás 3.7. pontja szerint „[t]ekintettel annak szükségességére, hogy a hátrányos helyzetben lévő térségek fejlődésének előmozdítására irányuló támogatások vizsgálata során figyelembe kell venni a mezőgazdasági termelés sajátos feltételeit, a regionális nemzeti támogatásokról szóló bizottsági iránymutatás a mezőgazdasági ágazatra nem alkalmazható[; a]mennyiben a regionális politikai megfontolások a mezőgazdasági ágazat szempontjából relevánsak, azokat magában foglalja a jelen iránymutatás". Ebből következik, hogy a szóban forgó támogatás bármilyen előnyös hatása csak az iránymutatásban meghatározott szempontokkal összefüggésben vizsgálható.

170 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az iránymutatás 4.2.5. pontja szerint „[n]em nyújtható támogatás […], amennyiben nincs elegendő bizonyíték arra, hogy az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon".

171 Ezért a Bizottságnak – miután megállapította, hogy a szóban forgó támogatás az iránymutatás hatálya alá tartozik – mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy van-e elegendő bizonyíték arra, hogy az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon.

172 Mivel ez az előfeltétel a jelen esetben nem teljesült, a Bizottság a saját iránymutatása, ebből következően pedig a fenti 167. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban levezetett elvek megsértése nélkül nem tehette meg, hogy a vitatott támogatást annak célkitűzéseire és esetleges kedvező hatásaira tekintettel jóváhagyja, vagyis az említett célkitűzések és kedvező hatások vizsgálata felesleges volt.

173 Másodszor, nincs alapja a felperes azon állításának, mely szerint az iránymutatás alkalmazásának mellőzése és az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának közvetlen alkalmazása a vitatott támogatás célkitűzéseinek és kedvező hatásainak figyelembevételét jelentette volna.

174 A fenti 167. pontban hivatkozott Deufil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 18. pontja szerint ugyanis az EK 87. cikk (3) bekezdése olyan mérlegelési jogkört biztosít a Bizottság számára, amelynek gyakorlása közösségi összefüggésben megvalósítandó, összetett gazdasági és társadalmi értékeléseket foglal magában. A Bíróság ebben az ítéletben megállapította, hogy a Bizottság nem lépte túl a mérlegelési jogkörének korlátait, amikor úgy ítélte meg, hogy az olyan beruházás céljára nyújtott támogatás, amely a már egyébként is jelentős többlettel rendelkező ágazat termelési kapacitását növelte, ellentétes volt a közös érdekkel, és az ilyen támogatás nem volt alkalmas a szóban forgó térség gazdasági fejlődésének előmozdítására.

175 Ezenkívül a Bíróság nem fogalmazott meg kétségeket a fenti 167. pontban hivatkozott Deufil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 16. pontjában idézett, a Bizottság határozatának alapjául szolgáló azon gazdasági megfontolásokkal kapcsolatban, melyek szerint „figyelembe véve a termelési túlkapacitást […], az e termékek előállítóit terhelő beruházási költségek bármilyen mesterséges csökkentése gyengítené a többi termelő versenyhelyzetét, a kapacitás növelése esetében pedig az lenne a hatása, hogy csökkentené e kapacitás kihasználtsági arányát, és az árak eséséhez vezetne[; k]étségtelen tehát, hogy a szóban forgó támogatás az [EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében] a közös érdekkel ellentétes mértékben befolyásolja a kereskedelmet”.

176 Ezért meg kell jegyezni, hogy az iránymutatás 4.2.5. pontjában foglalt azon szempont, mely szerint nem nyújtható támogatás, amennyiben nincs elegendő bizonyíték arra, hogy az érintett termékeknek rendes értékesítési lehetőségei vannak a piacon, az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontjából következő azon feltételt tükrözi, mely szerint a kereskedelmi feltételeket a közös érdekkel ellentétes mértékben befolyásoló egyetlen támogatás sem lehet összeegyeztethető a közös piaccal.

177 Az eddigiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem sértette meg az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontját, amikor a megtámadott határozatot a közösségi túlkapacitás fennállására és a rendes értékesítési lehetőségek fennállása bizonyításának hiányára alapította, anélkül hogy vizsgálta volna a támogatás célkitűzéseit és az érintett térségre gyakorolt kedvező hatásait.

178 Ezt a következtetést nem vonhatja kétségbe a felperes azon érve, mely szerint a vitatott támogatás csupán ellentételezte az eemshaveni övezetnek a terneuzeni övezethez (Hollandia) – amelyet a felperes előnyben részesített volna, ha nem részesül támogatásban – képest fennálló gazdasági hátrányait.

179 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy valamely támogatás kedvezményezett vállalkozásai főszabály szerint csak akkor bízhatnak jogosan a támogatás szabályszerűségében, ha e támogatást a Bizottság az EK 88. cikk szerinti eljárásban jóváhagyta (lásd a Bíróság C-183/02. P. és C-187/02. P. sz., Demesa és Territorio Histórico de Álava kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-10609. o.] 44. és 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-148/04. sz. Unicredito Italiano ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-11137. o.] 104. pontját). Ilyen jogos bizalom hiányában az állami támogatások közösségi ellenőrzése szempontjából minden olyan üzleti döntés, amely a Bizottság által jóvá nem hagyott támogatás nyújtásának kilátásain alapul, a támogatásra számító vállalkozás gazdasági tevékenységeihez kapcsolódó kockázatok körébe tartozik, vagyis az ilyen döntésből eredő esetleges hátrányokat a Bizottság által végzett vizsgálat során nem lehet figyelembe venni.

180 Az eddigi megfontolásokra tekintettel a második jogalap második részét is, ennek következtében pedig a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapnak az EK 87. cikk (3) bekezdésének alkalmazása kapcsán a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére alapított, második részéről

181 A felperes a Holland Királyság által támogatva úgy véli, hogy mivel a megtámadott határozatban említett, a maláta piacán fennálló túlkapacitásra vonatkozó számadatok levezetése érdekében elvégzett számítások nincsenek részletezve, nem lehet ellenőrizni, hogy a maláta közösségi piacán valóban létezett-e túlkapacitás, illetve hogy a szóban forgó beruházás mennyiben befolyásolhatta e helyzetet. A felperes ebből arra következtet, hogy a megtámadott határozatnak nincs megfelelő indokolása, ez pedig a Bizottságot terhelő, az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértését képezi.

182 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

183 Ezzel kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy – mint az a fenti 106. pontból kiderül – a Bizottság a felperes állításaival ellentétben megjelölte, hogy a vizsgált időszak során a közösségi piacon fennálló túlkapacitásra vonatkozó számadatok milyen forrásokból származnak.

184 Ezért a negyedik jogalap második részét is mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. *A harmadik, a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított jogalapról*

A felek érvei

185 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság nem vizsgálta kellő alapossággal a támogatás nyújtásának valamennyi vonatkozását, ideértve azokat a fejleményeket és eseményeket, amelyekre a támogatás odaítéléséről szóló határozat meghozatala és a megtámadott határozat meghozatala között került sor. A felperes az ítélkezési gyakorlatra hivatkozva úgy véli, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információkat nem csupán a tagállamoknak és az eljárásban részt vevő más feleknek kell szolgáltatniuk, hanem a Bizottságnak a nyilvánosan hozzáférhető adatokat is figyelembe kellene vennie.

186 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat a termelési kapacitást illetően elsősorban olyan számadatokon alapul, amelyeket az Euromalt, vagyis azon érdekcsoport szolgáltatott, amely a felperes versenytársait képviseli, akiknek üzleti érdekük, hogy ellenezzék a felperes termelési kapacitásának korszerűsítését. A felperes elismeri, hogy az Euromalt következtetéseit a malátagyártók bizonyos számú országos szövetsége alátámasztotta, ezek a szövetségek azonban nem fejtették ki, hogy a termelési kapacitásra vonatkozó számadataikat hogyan vezették le, vagy pedig csak az Euromalt 2005. augusztus 3-i levelében feltüntetett számadatokra utaltak. A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a maláta piacáról szóló, az RM International, H. M. G. és a Rabobank által készített jelentéseket, amelyek megerősítették, hogy a közösségi malátaágazat gyors szerkezeti átalakításokon megy keresztül, a maláta iránt a Közösségben támasztott kereslet és kínálat pedig 2006-ra egyensúlyba kerül.

187 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem vizsgálta kellő alapossággal a támogatás azon kedvező hatásaira vonatkozó érveket, amelyek abban nyilvánulnak meg, hogy a támogatás előmozdítja a Közösség közös agrárpolitikájának célkitűzéseit, nevezetesen a vidékfejlesztési politikát, valamint a regionális fejlesztésre és a kohézióra irányuló közösségi cselekvést.

188 A felperes a kellően alapos vizsgálat hiányára vonatkozó érvelésének alátámasztása érdekében példálózó jelleggel arra hivatkozik, hogy a Bizottság az eemshaveni üzem működőképessé válásának időpontját az internetről, valamint a felperesen kívüli forrásokból származó információk alapján állapította meg, anélkül hogy ezt a megállapítást a felperesnél vagy a holland kormánynál ellenőrizte volna.

189 A felperes a fentiek alapján arra a következtetésre jut, hogy a Bizottság megsértette azon kötelezettségét, hogy a jelen ügy valamennyi releváns vonatkozását körültekintően és pártatlanul megvizsgálja, valamint hogy a Bizottságnak alaposabb és gondosabb vizsgálatot kellett volna végeznie.

190 A Holland Királyság ezzel kapcsolatban nem terjesztett elő érveket.

191 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

192 A felperes ebben a jogalapban lényegében azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét, mivel az ügy valamennyi releváns vonatkozását körültekintően és pártatlanul meg kellett volna vizsgálnia.

193 A bizonyítási teherrel kapcsolatban elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az érintett tagállam feladata minden olyan adatot a Bizottság rendelkezésére bocsátani, amely lehetővé teszi ezen intézmény számára az eltérés feltételei teljesülésének ellenőrzését,

a Bizottság pedig nem köteles hivatalból és feltételezések alapján vizsgálni, hogy milyen bizonyítékokat bocsáthattak volna a rendelkezésére (lásd a fenti 152. pontot).

194 Ebből következik, hogy – mint az a fenti 153. pontban már megállapítást nyert – nem fogadható el a felperes azon érve, mely szerint a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie a nyilvánosan hozzáférhető adatokat. Ráadásul a felperes még csak nem is jelölte meg azokat az adatokat, amelyek nyilvánosan hozzáférhetők lettek volna, és amelyeket a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie.

195 Ami a gondos ügyintézés elvét illeti az állami támogatások területén, a következetes ítélkezési gyakorlat szerint ennek az elvnek a tiszteletben tartása megköveteli, hogy a Bizottság alaposan és pártatlanul vizsgálja meg a szóban forgó intézkedést. A Bizottság ezért köteles minden szükséges nézőpontot feltárni, és különösen köteles a támogatás kedvezményezettjeitől információt kérni, hogy a határozata elfogadásának időpontjában lényeges összes tény teljes ismeretében határozzon (lásd ebben az értelemben a fenti 152. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval et Brink's France ügyben hozott ítélet 62. pontját, valamint a T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2717. o.] 180. pontját).

196 A jelen esetben az eddigi megfontolásokból következik, hogy a Bizottság a szóban forgó intézkedés vizsgálatának lefolytatása során alaposságot és pártatlanságot tanúsított. Mint az a második jogalap vizsgálatából kiderül, a Bizottság az eljárás folyamán mindvégig tevékenyen feltárta és mérlegelte a bizonyítékokat, valamint találkozókat szervezett H. M. G.-vel.

197 A felperes azon érve vonatkozásában, mely szerint a Bizottság nem vizsgálta kellő alapossággal azokat a fejleményeket és eseményeket, amelyekre a támogatás odaítéléséről szóló határozat meghozatala és a megtámadott határozat meghozatala között került sor, elegendő emlékeztetni arra, hogy ennek az érvnek nincs ténybeli alapja (lásd a fenti 116. és azt követő pontokat).

198 Az Euromalt által szolgáltatott számadatok megbízhatóságával, valamint a maláta piacára vonatkozó, az RM International, H. M. G. és a Rabobank által készített jelentések figyelembevételének állítólagos elmulasztásával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság utal a második jogalap első és harmadik részével kapcsolatban végzett elemzésre. Ebből az elemzésből egyértelműen kiderül, hogy a Bizottság megfelelően figyelembe vette a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában rendelkezésére álló különböző forrásokat, valamint hogy a megtámadott határozat jogszerűségének mérlegelése szempontjából alapvető jelentőségű megállapítások egyike sem alapult kizárólag az Euromalt számadatain, vagyis az Elsőfokú Bíróság nem találta szükségesnek az e szövetségtől származó iratok tárgyilagosságának vizsgálatát. Emlékeztetni kell arra is, hogy a felperes egyetlen olyan, a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló iratot sem terjesztett elő, amely ellentmondott volna a megtámadott határozatban foglalt megállapításoknak.

199 A támogatás kedvező hatásaira, valamint az eemshaveni üzem működőképessé válása időpontjának meghatározására vonatkozó megfelelő vizsgálat hiányával kapcsolatos érvet illetően a második jogalap második és negyedik részének vizsgálata egyértelműen bebizonyította, hogy e körülményeknek a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének mérlegelése szempontjából nincs semmilyen kiemelt jelentőségük, vagyis a Bizottság ezzel kapcsolatban nem volt köteles alaposabb vizsgálatot végezni.

200 Mindezen indokok alapján a harmadik, a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított jogalapot, ezzel együtt pedig a keresetet teljes egészében mint megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

201 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottság költségeinek viselésére. Ugyanezen eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Holland Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) A Holland Malt BV maga viseli a saját költségeit, valamint a Bizottság részéről felmerült költségeket.

3) A Holland Királyság maga viseli a saját költségeit.

Czúcz Labucka Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 9-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei . . . . . II - 3319

Az eljárás és a felek kérelmei . . . . . II - 3321

A jogkérdésről . . . . . II - 3323

1. Az első, az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról, valamint a negyedik jogalapnak a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak minősítése kapcsán az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első részéről . . . . . II - 3323

A felek érvei . . . . . II - 3323

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3326

Az első jogalap elfogadhatóságáról . . . . . II - 3326

Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértéséről . . . . . II - 3327

A megtámadott határozatnak a tagállamok közötti kereskedelem és a verseny érintettségére vonatkozó indokolásáról . . . . . II - 3334

2. A második, az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított jogalapról, valamint a negyedik jogalapnak ezzel kapcsolatban az indokolás elégtelenségére alapított, második részéről . . . . . II - 3337

A második jogalapnak az iránymutatás téves értelmezésére és alkalmazására, valamint a túlkapacitással kapcsolatos mérlegelési hibára alapított, első és harmadik részéről . . II - 3338

A felek érvei . . . . . II - 3338

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3343

– A maláta piacán fennálló túlkapacitásról . . . . . II - 3347

– A rendes értékesítési lehetőségek hiányáról . . . . . II - 3353

A második jogalapnak a támogatás nyújtásáról szóló határozat elfogadása és a megtámadott határozat elfogadása között bekövetkezett események figyelembevételének elmulasztására alapított, negyedik részéről . . . . . II - 3359

A felek érvei . . . . . II - 3359

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3360

A második jogalapnak a támogatás által biztosított előnyök, valamint a támogatás által a tagállamok közötti kereskedelem feltételeire gyakorolt hatások megfelelő mérlegelésének elmulasztására alapított, második részéről . . . . . II - 3361

A felek érvei . . . . . II - 3361

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3365

A negyedik jogalapnak az EK 87. cikk (3) bekezdésének alkalmazása kapcsán a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére alapított, második részéről . . II - 3368

3. A harmadik, a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított jogalapról . . . . . II - 3369

A felek érvei . . . . . II - 3369

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3370

A költségekről . . . . . II - 3373